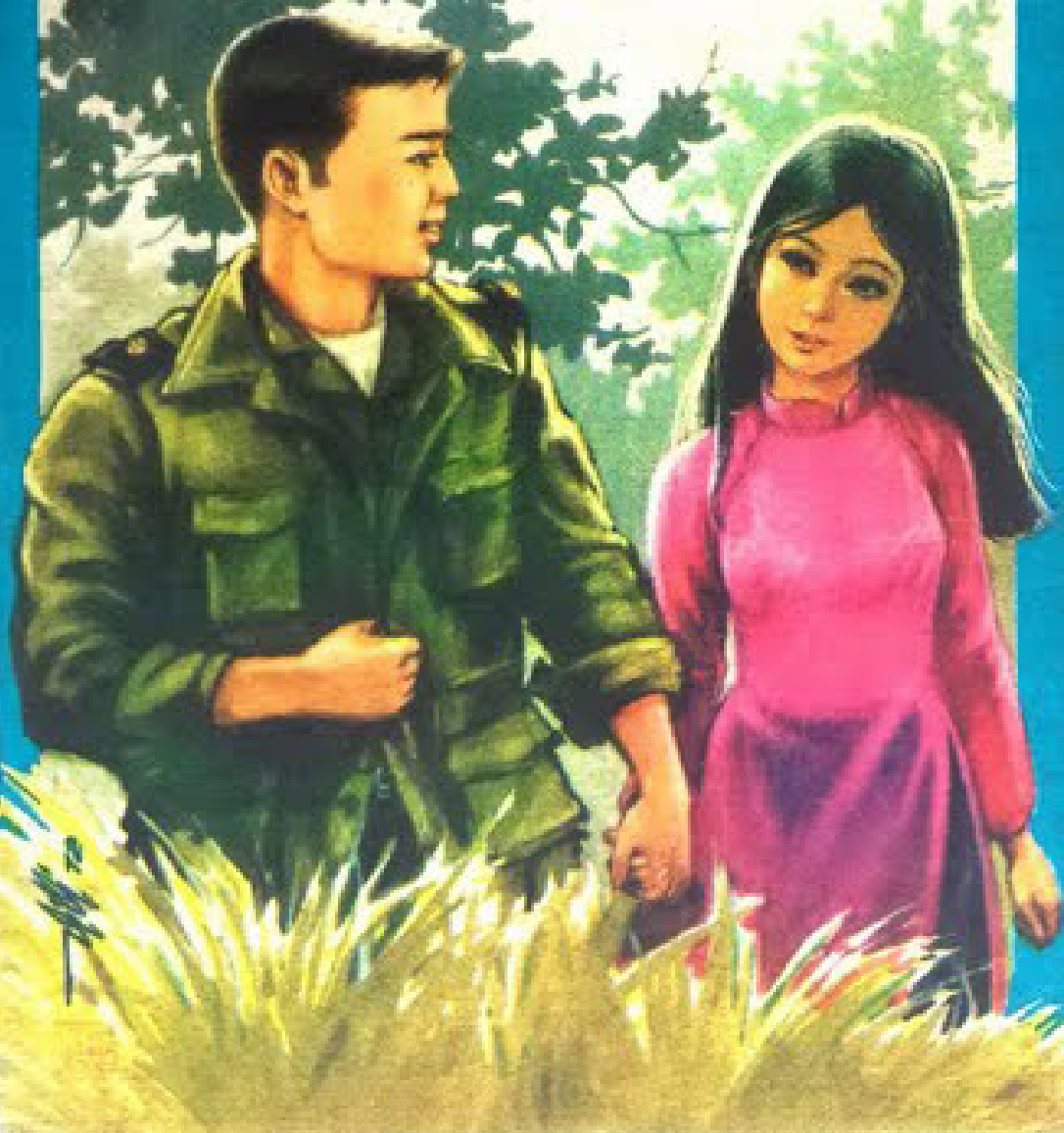

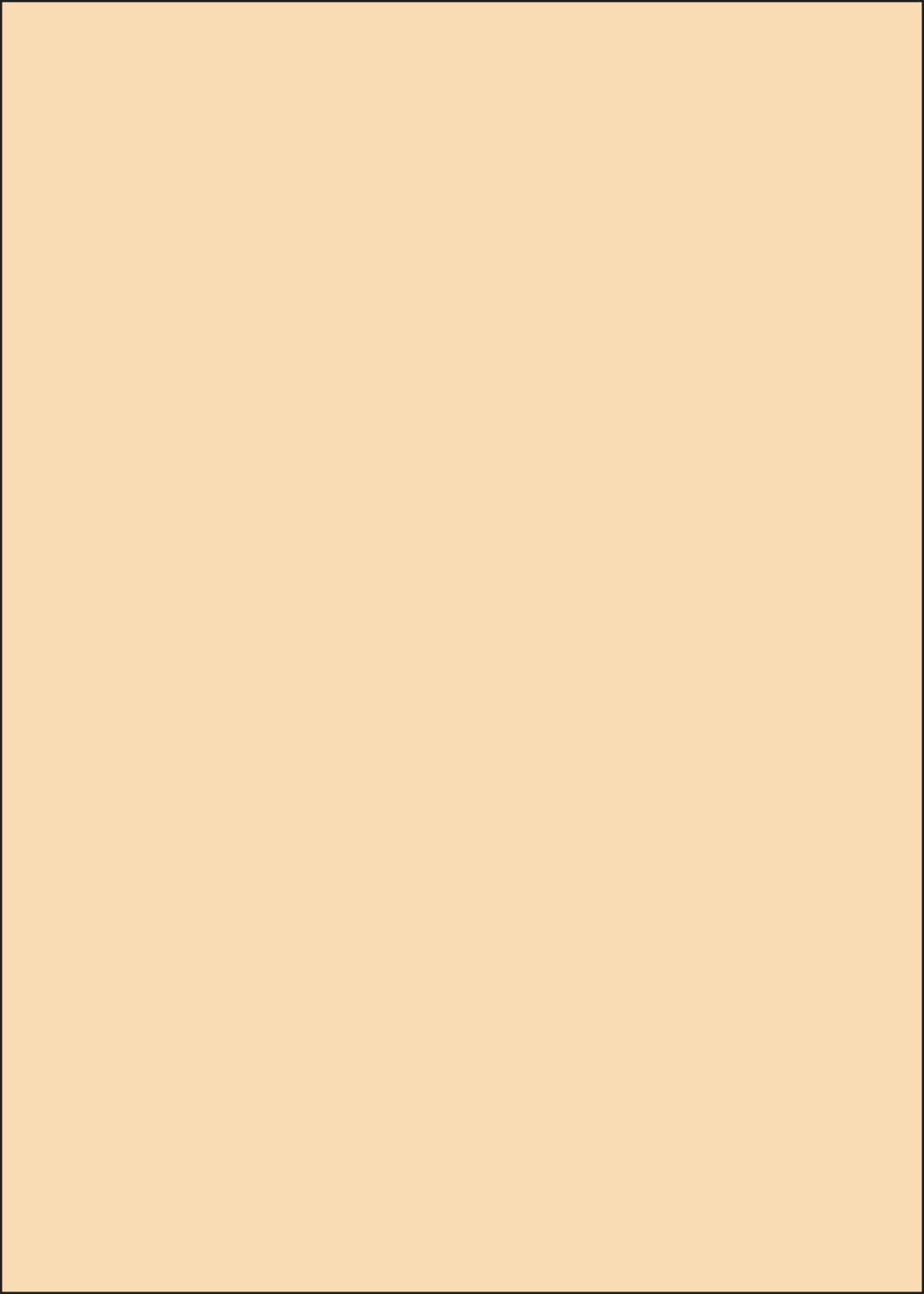

TỦ SÁCH
TUỔI HOA

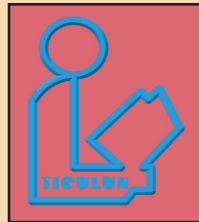
NGUYỄN-SỸ-NGUYỄN

CHỦ TẮT NỤ CƯỜI

CHƯA TẮT NỤ CƯỜI
NGUYỄN SỸ NGUYỄN

CHƯƠNG I

Cho đến bây giờ tôi vẫn còn thật xa lạ, chưa quen lắm với hai tiếng sinh viên mà tôi đã được khoác vào từ mấy tháng trời nay. Đặt chân vào ngưỡng cửa Đại Học, tôi bỡ ngỡ, vụng về như một người khách từ phương xa lạc đến. Tôi không tìm được một nét quen thuộc nào - ngay cả những vị Giáo Sư - mặc dù tôi đã trải qua bảy năm dài đăng đẳng ở bậc Trung học. Thật ngỡ ngàng, ngỡ ngàng như tâm trạng của « chú bé Nguyễn » thuở mới tập tễnh bước lên bậc Trung Học.

« Tất cả rồi cũng sẽ quen đi ». Tôi nghĩ như vậy. Nhưng dù sao ở những giây phút này nó vẫn mang một vẻ tươi vui, ngộ nghĩnh và quyến luyến vô cùng đối với tôi. Thế là vô tình tôi lại có một kỷ niệm nho nhỏ len nhẹ vào tâm tư.

Quả thật chưa bao giờ tôi nghĩ đến những diễn tiến tốt đẹp hiện tại. Nếu có, chỉ là ý nghĩ về những kỷ niệm xa vời. Một khúc phim dĩ vãng được quay lại và luôn luôn để lại trong tôi những tiếc thương nhen nhúm, những thoáng nhớ vu vơ.

Ngay cả những dự định về tương lai tôi cũng chưa hề nghĩ đến, chưa hề đặt thành vấn đề để mà suy tính, chọn lựa. Tôi đã chìm đắm trong nếp sống lè phè, chỉ biết thụ hưởng của đa số sinh viên. Thật vậy ! Quan niệm này

5 | Chưa Tắt Nụ Cười

không hiểu từ đâu mà có ? Và phát xuất tự bao giờ ? Chỉ biết nó được lưu truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác và đến lớp của tôi, không biết nó đã trải qua bao nhiêu đời. Tâm trạng chung của bọn tôi là như vậy. Dường như ai cũng quan niệm rằng ngàn ấy đã quá đủ. Quá đủ để bon chen với đời. Quá đủ để sống giữa xã hội xa hoa phù phiếm, trọng bằng cấp hơn danh dự con người. Mảnh bằng Tú Tài 2 !

Nỗi chán chường chợt đến với tôi. Tôi chẳng muốn đặt chân vào cổng trường một chút nào cả mặc dù môn học hôm nay là môn « Dân Luật » không đến nỗi khô khan. Tôi uể oải rời yên xe, thả bộ dọc theo con đường Duy Tân, hướng về Công Trường Chiến Sĩ.

Tôi cũng chẳng buồn để ý đến những cô nữ sinh viên tươi mát đứng dọc hai bên lề đường. Tôi chán tất cả. Ngay cả những điều mà tôi hằng mơ ước. Tôi có cảm tưởng hình như con đường đã được nối dài thêm ra với những bước chân nặng nề, rời rạc của tôi. Chông chông ôm trên tay có vẻ thừa thãi quá. Thừa thãi như thế đứng của tôi giữa khuôn viên trường Luật.

Tôi dừng lại, thọc tay vào túi áo tìm gói thuốc, gài lên môi một điếu rồi châm lửa hút. Có phải tuổi trẻ của tôi đã tự hủy hoại qua những thú tiêu khiển này ? Ngụm thuốc đầu tiên được đẩy sâu vào cuống họng, lan ra trong buồng phổi, tôi thấy nghèn nghẹn ở ngực và chu

môi phà thật mạnh. Khói thuốc lãng đãng, mơ hồ rồi tan theo những cơn gió thoảng như tương lai tôi vừa vụt mất.

Lý tưởng !? Tại sao tôi lại không nghĩ đến lý tưởng ? Có phải quan niệm đi tìm lý tưởng là đuổi bắt một việc mơ hồ khiến tôi không còn can đảm để mà nghĩ đến nó chẳng ? Tôi bật cười khan, nện mạnh gót giày xuống mặt đường.

Học để làm gì ? Thật khó mà tìm thấy trong bọn tôi một số người học vì lý tưởng ! Sinh viên ! Đó chẳng qua chỉ là một cái vỏ để chúng tôi che đậy sự ích kỷ, hủy hoại của mình. Tôi đã tự kiểm thảo ? Vâng. Và tôi đã thấy những lỗi lầm không thể tha thứ được của tuổi trẻ chúng tôi. Bậc đàn anh của chúng tôi chỉ nghĩ đến những cuộc cách mạng tư tưởng đấm đàn em. Vì thế mà chúng tôi sa lầy. Vì thế mà chúng tôi buông thả, vứt bỏ cả tương lai để thụ hưởng và phá phách. Tôi vẫn nghĩ, hành động hung hăng của chúng tôi là một hành động phá khách chứ không vì một lý tưởng cao đẹp nào cả ? Có phải vì thế mà tôi cô đơn, thừa thãi trong khuôn viên trường Luật này ?

Tôi băng qua đường, bước lên thềm cổng trường, tiến đến chiếc ghế đá còn trống. Chông cẩu nằm hờ hững trên mặt ghế biểu lộ nỗi chán chường hiện hữu trong tôi. Tôi búng đi mẩu thuốc còn sót lại không một chút

7 | Chưa Tắt Nụ Cười

hồi tiếc như chính tôi đã vút đi tuổi xanh ngà ngọc.

Những tia nắng ấm đầu tiên của một ngày mùa đông vừa hiện diện Tôi nghịch ngợm dịch người sang một bên, hong mình trong sợi nắng vàng mong manh tìm hơi ấm. Một cảm giác khoan khoái len nhẹ vào hồn. Tôi hướng tầm mắt về nhà thờ Đức Bà, thật gần nhưng cũng thật xa, tương lai tôi đó. Phải trở lại từ khởi điểm. Tôi trầm nghĩ như vậy, Và không bi thảm hóa cuộc đời để một chút hy vọng còn nhen nhúm trong tôi có dịp bùng cháy. Tôi cười. Nụ cười méo xệch.

Một bàn tay đập mạnh trên vai tôi, tôi giật mình ngoảnh lại :

- A ! Dương ! Tao tưởng hôm nay mày nghỉ ?

- Ừ nghỉ ! Nhưng vẫn đến trường.

- Thói quen ?

- Hả vậy !

- Thấy thằng Dũng, thằng Bằng đâu không ?

- Không ! Nhưng thế nào tụi nó cũng mò ra đây. Tao có cảm tưởng hình như chúng mình đi chơi chứ không phải đi học.

- Tao cũng nghĩ vậy !

Dương dựng xe, ngồi xuống cạnh tôi :

- Thế mà lúc trước mình cứ tưởng khung cảnh Đại Học đẹp và xôm trò lắm. Có đặt chân vào rồi mới biết! Mình lầm !

- Tao nghĩ không phải mình lầm. Chẳng qua tại mình không đủ nghị lực để chống trả với căn bệnh di truyền hiểm nghèo ấy.

- Bệnh di truyền ?

- Ừ !

- Có lẽ vậy ?

- Hẳn là như vậy rồi chứ còn có lẽ gì nữa !

- Mà tìm được chỗ dạy chưa ?

- Chưa ! Chỗ nào cũng chê. Họ đòi phải có chứng chỉ MPC.

- MPC thì hơn gì mình ?

- Ấy thế mà nó vẫn hơn.

- Đòi !

- Ừ đòi !

9 | Chưa Tắt Nụ Cười

Cả hai cùng yên lặng. Không hiểu Dương nghĩ gì. Riêng tôi, tôi đang bận tâm không ít về công việc xin kèm tại tư gia mà tôi đã tìm long tóc gáy từ hơn tháng trời nay mà vẫn chưa nơi nào mượn. Phải gọi là mượn vì chúng tôi là những kẻ được mọi người bỏ tiền ra mượn. Có tiền là nhất ! Tiền làm đảo lộn giai cấp trong xã hội phức tạp này.

Trong đám bốn thằng chúng tôi. Bằng là đứa may mắn nhất đã tìm được việc dạy dỗ con nít. Tuy vậy hẳn cũng chưa hài lòng và thường than vãn với chúng tôi rằng « Dạy bực mình bỏ xừ ! Học trò hõn không thể tưởng. Chúng ý cha mẹ chúng có tiền mượn mình, chúng coi mình chẳng có gờ ram nào cả. Đã vậy, lương như lương thí ! Mà nào có yên đâu. Mắng mỏ hoặc đập chúng một cái là mất chỗ ngay. Có lẽ tao chỉ dạy được một tháng là cùng. Kiểm chỗ khác xem sao. »

Đó là kinh nghiệm của một thằng đi trước nói lại cho chúng tôi nghe. Nhiều lúc, tôi muốn bỏ ngay ý định đi dạy, kiếm thêm chút tiền để tiêu xài. Nhưng nghĩ lại, dù sao mình cũng đã lớn, chẳng nhẽ việc lớn nhỏ gì cũng ngửa tay xin bố mẹ hết sao. Giá gia đình tôi khá giả thì chẳng còn gì đáng để tôi bận tâm, chỉ việc ăn rồi học. Nhất nhất chuyện gì cũng có gia đình lo. Con nhà giàu sướng như thế đó, Bất giác tôi buông tiếng thở dài.

Tôi nhìn Dương hỏi :

- Còn mày ! Công việc ngã ngũ gì chưa ?

Dương chán nản lắc đầu :

- Cũng thế ! Bực nhất là buổi chiều hôm qua. Tao tìm đến địa chỉ căn nhà đường Trần Nhật Duật, họ tiếp mình như tiếp một kẻ đi xin tiền. Bất mãn. Tao cóc cần. Tao bảo tao học Khoa học, có MPC nhưng không muốn dạy, hỏi chơi thôi.

- Phản ứng của họ ?

- Cánh cửa đóng thật mạnh. Chân động như tiếng phản lực cơ vượt bức tường âm thanh.

Tôi nhìn hấn, cả hai cùng bật cười. Bi thảm thật ! Mạnh bằng !? Chứng chỉ !? Nghe thì oai lắm. Nhưng người đời đã đánh giá nó rẻ mạt. Tôi bật cười khan khi nghĩ tới hàng chữ « cử nhân năm thứ nhất » được đánh máy cẩn thận trong tấm thẻ sinh viên. Thuở còn ngồi ở Võ Trường Toản, nhìn những anh sinh viên sao mà chúng tôi thèm thường thế. Tôi nghĩ, phải khó nhọc lắm mới khoác được chiếc áo sinh viên vì thế thật hãnh diện. Nhất là đối với các cô. Ôm cái « mác » sinh viên Luật đi tán gái thì kết quả có thể bảo đảm đến 90% thành công. Thật là buồn cười.

11 | Chưa Tắt Nụ Cười

Dương phá tan bầu không khí yên lặng :

- Mới năm đầu mà tao đã có cảm tưởng khó mà vớ được chúng chỉ một.

Tôi gật đầu đồng ý. Dương tiếp :

- Cái điệu này rồi cũng nửa thầy nửa thợ.

Tôi thêm :

- Ông chẳng ra ông ! Thằng chẳng ra thằng !

- Tao chẳng hiểu mình đang làm cái trò trống gì ? Hồi còn ở Trung Học thì lo trau dồi bài vở để giựt được cái bằng với người ta. Bây giờ toại nguyện, lên được Đại Học rồi, đôi khi tao nghĩ không phải mình đi học và tao cũng chẳng quan tâm gì lắm với ba cái chứng chỉ. Thật lạ !

- Chẳng có gì lạ cả nếu có một cuộc cách mạng toàn diện sinh hoạt sinh viên.

- Biết đến bao giờ ! ?

- Thế mới bảo mình đang lâm vào con đường tự hủy diệt.

- Có bao giờ mày nghĩ đến tương lai chưa ?

- Chưa !

- Lạ nhỉ ! Trăm thằng như một.

- Mình học để làm gì ?

- Chẳng hiểu ! Mà mình có học đâu ?

- Tao vừa nghĩ ra một lối giải quyết !

- Làm sao ?

- Mình cứ học. Đừng để ý đến vấn đề gì cả như vậy có lẽ học được.

- Đã dọn đường chưa ?

- Rồi, cứ thế mà tiếp tục cho đến ngày thành « thầy cãi » ! Ý nguyện của bọn mình ngày xưa, mà không nhớ sao ?

- Nhớ chứ ! Nhưng tao không tin tưởng và lối giải quyết của tao lại khác.

- Thế nào ?

- Đi lính.

Tôi ngạc nhiên :

- Mà đã chọn ?

- Gần như vậy.

13 | Chưa Tắt Nụ Cười

Đi lính !? Quả thật chưa bao giờ tôi nghĩ đến giải pháp này. Vấn đề động viên đối với chúng tôi không quan trọng bởi vì chúng tôi dư điều kiện để tiếp tục lè phè và thụ hưởng. Nếu có, chỉ là một sự tình nguyện dân thân nhập cuộc. Binh nghiệp không phải là con đường của chúng tôi đi. Nếu chọn làm lý tưởng thì tôi đã chấp nhận nó trong mùa hè vừa rồi. Câu nói của Dương phát ra thật đúng lúc để tôi lấy đó làm đề tài suy gẫm !

Tôi đã từng được nghe nói nhiều về nếp sống nhà binh. Trong đầu óc tôi lúc nào cũng hiện lên hình ảnh của một cuộc sống đầy khổ cực và cam go. Tôi cảm phục những người đã và đang khoác chiếc áo Kaki trên người. Hình như trong ánh mắt họ lúc nào cũng phát ra những tia nhìn đầy tin tưởng vào tương lai, sẵn sàng khắc phục tất cả mọi khó khăn. Có lần tôi được nghe ông anh tôi kể lại nếp sống tại đơn vị. Thành thật mà nói, câu chuyện đã hấp dẫn tôi vô cùng. Chỉ được nghe thôi mà tôi cũng đã muốn chính thức tham dự vào cuộc sống hào hùng đó. Không hiểu động lực nào đã thúc đẩy anh tôi chọn nó làm lý tưởng cho đời mình. Tôi chỉ biết mang máng từ thuở bé anh tôi đã thích nghiệp võ và quả thật anh ấy rất oai trong bộ lễ phục sinh viên Sĩ Quan Đà Lạt. Mỗi lần anh ấy về phép là một lần ý nghĩ lên đường nhập cuộc sống dậy trong tôi mãnh liệt.

Phải chăng tôi đã lầm khi chọn Luật Khoa làm con đường lý tưởng của mình ? Có lẽ vậy ! Bởi vì hồi đó trong tôi không có một chút đắn đo, suy nghĩ về việc nên theo khoa nào. Và khoa nào mới hợp với khả năng, con người của mình. Việc chọn Luật khoa gần như là một phong trào đã lôi cuốn chúng tôi qua những lời rĩ tai nào là phê, tài tử v.v... Có nghĩa là chúng tôi chấp nhận nếp sống là phê của sinh viên Luật, chấp nhận sự sa lầy của tuổi trẻ.

Một chút hối hận chợt dâng lên trong tôi. Bây giờ có muốn quay trở lại cũng đã quá muộn. Dù sao chúng tôi cũng đã theo được một niên học và cũng chẳng còn bao lâu nữa chúng tôi thi.

Sinh hoạt của những ngày cuối năm thật ồn ào. Nhìn nét mặt hân hoan của mọi người tôi thấy vui lây và muốn hòa mình trong không khí vui tươi bình lặng đó. Mấy hôm nay trường cũng đang tổ chức những buổi văn nghệ liên hoan. Tôi không chính thức tham dự vào ban nào của nhà trường nên tôi thật bình thản, không mấy quan tâm đến sự ồn ào của nó.

Tôi nói với Dương :

- Gần hè rồi mà ỳ nhỉ.

15 | Chưa Tắt Nụ Cười

Dương nhìn tôi trả lời :

- Ừ ! Màý định làm gì không ?
- Làm gì là làm gì ?
- Tổ chức họp mặt bạn bè hằng năm ấy.
- Chưa biết !

Bồng có tiếng Dũng gọi tôi :

- Ê, Nguyên !

Tôi ngoảnh lại, nhìn sang bên kia đường, Dũng và Bằng đã đứng đó tự bao giờ. Bằng đưa tay vẫy, tôi nói với Dương :

- Qua với tụi nó màý.

Dương uể oải đứng dậy, tôi ngồi lên xe hă, phóng qua đường. Xe vừa ngừng, Bằng cất tiếng hỏi :

- Về Trung Vương không ?

Tôi im lặng, Dương nói :

- Về thì về. Đón tụi con Diễm hả ?

Dũng cười :

- Thăng thông minh thật.

Dương tiếp :

- Có chuyện gì không ?

Dũng đùa :

- Bây giờ lại ngu, đến xem tụi nó có tổ chức văn nghệ văn gừng gì không để tụi mình vui ké với chứ.

Tôi hỏi lại câu hỏi của Dương ban nãy :

- Mà y có định tổ chức gì không ?

Dũng đáp :

- Để xem ! ... Thôi lên đường. Chín giờ hai mươi rồi.

Tôi quay trở lại trường lấy xe rồi cả bốn cùng nhắm hướng Trưng Vương trực chỉ. Khoảng năm phút sau, chúng tôi đến « khung trời dẫu ái ». Chúng tôi vẫn thường gọi ngôi trường Võ Trường Toản thân yêu và con đường Nguyễn Bình Khiêm là khung trời dẫu ái. Dù sao chúng tôi cũng đã sống ở đây ròn rã suốt bảy năm trời. Bảy năm trời, một khoảng thời gian dài thườn thượt để lại trong tôi nhiều kỷ niệm mà có lẽ suốt đời tôi cũng không bao giờ quên. Tôi vẫn nhớ dáng dấp hiền hòa của ngôi trường mặc dù tôi đã đặt chân vào khung trời khác. Tôi thật sự thâm thía nỗi buồn khi tôi rời bỏ tất cả những gì quen thuộc nơi đây. Kỷ niệm thật đẹp dẫu cho nó là một kỷ niệm buồn.

17 | Chưa Tắt Nụ Cười

Bởi một chút mơ mộng tôi bảo Dương cứ việc đi và tôi dừng lại ngang cửa trường. Tất cả vẫn thế, không có gì thay đổi, ngay cả tấm bảng hiệu « Trường Trung Học Võ Trường Toản » đã phai màu. Tôi nhìn thật sâu vào trong đó và tôi thấy hình bóng mình đang nhảy múa rộn ràng. Ôi ! Đẹp vô vàn ! Không còn ngôn ngữ nào để diễn tả tâm trạng tôi lúc này. Tôi muốn ngủ vùi trong không khí bình lặng thân yêu đó. Một ước mơ thật tầm thường.

Tiếng còi xe inh ỏi và liên tục ở cuối đường khiến tôi giật mình trở về với hiện tại. Đó là hiệu lệnh của bọn Dương gọi tôi. Tôi phóng xe thật nhanh về cuối đường như một kẻ điên cuồng. Tiếng bánh xe rít đều trên mặt đường như nổi hẳn học phi lý của tôi vừa được trút bỏ. Diễm xinh hơn năm ngoái - (Tôi nghĩ vậy) Vy, Hồng, Ngọc đứng trên lề giương mắt nhìn tôi. Tôi mỉm cười :

- Chào quý vị.

Diễm hỏi :

- Anh còn luyến tiếc lắm sao ?

Tôi đáp :

- Ừ ! Kỷ niệm mà.

Dũng vỗ vai tôi :

- Năm nay các cô không tổ chức gì cả. Ngọc nói chờ tụi mình.

Tôi nhìn Dũng :

- Tùy mày.

Dũng yên lặng. Diễm đến gần bên tôi :

- Anh cho Diễm mượn quyển này.

Tôi giữ tay Diễm :

- Có gì đâu mà xem ?

Diễm đánh đá :

- « Kiểm soát » không được hả ? Diễm để ý thấy từ ngày anh chuyển sang « con đường Duy Tân » anh thay đổi nhiều đó nghe.

- Anh thay đổi gì ?

- Tự hỏi anh á !

- Ừ, mà có lẽ anh thay đổi thật.

Diễm phụng phịu :

- Thấy chưa !

19 | Chưa Tắt Nụ Cười

Tôi nhìn xa vời :

- Một thay đổi quan trọng ! ... Có lẽ tụi anh bỏ cuộc, chấp nhận đời « nhà binh ».

Diễm ngạc nhiên đến độ hoảng hốt :

- Anh nói đùa hay nói thật ?

- Thật.

- Cả bốn anh ?

- Có lẽ !

- Ủng quá ! Sao anh không cố gắng học tiếp ?

- Chán quá rồi Diễm ạ.

- Chán mà anh lại chọn ?

- Lỡ rồi.

- Anh khó hiểu quá !

Con người tôi khó hiểu ? Có lẽ vậy ! Bởi vì chính tôi còn chưa hiểu được tôi nữa là. Đôi lúc tôi có cảm tưởng hình như mình đang bị vây hãm trong một căn phòng âm u, ẩm mốc. Thân xác tôi sẽ mục rã trong môi trường đó. Tôi không còn một chút sinh lực đả phá hoặc làm bất cứ một cái gì khả dĩ có thể lay chuyển được con

người tôi. Căn phòng không có ánh sáng, tối mò như tương lai bi thảm của tôi. Biết thế nhưng tôi vẫn bắt lực nhìn lý tưởng đời mình đang xa dần tầm tay với.

Tại sao tôi lại nói với Diễm rằng « tôi sẽ bỏ cuộc chấp nhận đời nhà binh », trong khi tôi chưa hề nghĩ đến nó bao giờ ! ? Ngay cả lúc này, khoảng thời gian ngắn ngủi tôi nghĩ về hình ảnh của một người lính. Lạ thật ! Con người tôi phức tạp và khó hiểu thật. Có phải đó là triệu chứng của những đổi thay dồn dập sắp đến trong tôi ! ?

Tiếng cười đùa hồn nhiên của các cô khiến tôi liên tưởng đến hình ảnh xa xưa, ngày mà tôi còn run sợ mỗi khi đặt chân đến khu vực này. Tôi nhìn Diễm :

- Sao lại buồn ! ?

Vẫn cái nhìn sâu hun hút, Diễm đáp :

- Tại anh !

Dững tình cò nghe lóm được, xen vào :

- Bắt đèn nó đi.

Vy phụ họa :

- Bữa nay anh Nguyên cả gan thật. Dám chọc giận người ta hả ?

21 | Chura Tắt Nụ Cười

Bằng tiếp :

- Thế thì phải phạt nặng nề mới được.

Tôi đánh trống lảng, nói lớn cho cả đám nghe :

- Vụ tổ chức tiệc tùng tính sao ? Dứt khoát đi chứ.

Dũng :

- Xong rồi ! Bây giờ nhất định như thế này. Chiều hai mươi tám, nhà tao.

Vy, Hồng, Ngọc vỗ tay hoan nghênh. Diễm vẫn buồn.
Tôi phải nói vuốt :

- Anh mới định như vậy thôi mà. Đã thực hành đâu ?
Vả lại cả bọn có đồng ý thì mới đi chứ đâu phải mình anh ?

Diễm quay sang nói với Dũng :

- Đừng đi nghe anh Dũng.

Dũng ngạc nhiên :

- Đi đâu ?

- Đi lính đó !

- Ai bảo thế ?

- Anh Nguyên !

- Tâm bậy ! Nó bảo bao giờ ?

- Vừa lúc này.

Dũng phá lên cười :

- Nó dọa cô đấy ! Làm gì có chuyện đi lính ? (Quay sang tôi) Mà định nhát người ta đó hả ? Bản mặt mà lính với tráng cái gì !

Tôi cười, im lặng. Nét mặt Diễm tươi lên thấy rõ. Tự dưng tôi thấy thương hại Diễm mà không hiểu thương hại vì lý do gì.

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt Diễm, đôi mắt tròn đen láy, những cái chớp mắt nhẹ nhàng, mộng mơ khiến tôi bồi hồi và có một cái gì êm ái lấm vừa len nhẹ vào hồn, chuyển động theo từng thớ thịt, thần kinh. Tôi muốn ôm Diễm thật gọn trong vòng tay để tôi khỏi mất Diễm như chính tôi đã đánh lạc tương lai đời mình. Diễm sẽ nghĩ gì qua tia nhìn đằm ấm, thiết tha vừa rời của tôi !? Tôi yêu Diễm ? Có lẽ vậy ! Và hình như Diễm đã yêu tôi thật nhiều qua những cử chỉ, lời nói thật chân thành, dễ thương của một cô bé mười bảy tuổi.

Tôi hoàn toàn mù tịt không hiểu Diễm đã yêu tôi từ bao giờ ! Và tôi, tôi có yêu Diễm không ? Tôi và Diễm

23 | Chưa Tắt Nụ Cười

quen biết nhau từ hơn ba năm trời nay, cái thuở tôi còn là một thằng con trai mới lớn, một học sinh lớp đệ Tam. Tình bạn, tôi nghĩ thế, đã được dưỡng nuôi từ đó cho đến bây giờ.

Kiểm điểm lại tôi thấy trong suốt thời gian qua tôi chưa hề buột miệng nói yêu Diễm. Phải công nhận rằng hình ảnh của Diễm luôn quán quít bên tôi. Đó có phải một dữ kiện để tôi đoán chắc rằng tôi yêu Diễm ! ? Dù muốn dù không đối với mọi người, trước mắt bạn bè, tôi và Diễm đã được công nhận là đang chìm đắm trong bể tình yêu. Tôi mỉm cười, nụ cười chứa đựng nguồn hạnh phúc đã đến với tôi tự lúc nào tôi cũng chẳng hay.

Diễm hỏi :

- Anh nhìn gì Diễm ?

Tôi đáp :

- Anh tìm hình bóng mình trong đôi mắt Diễm.

Diễm cười thật xinh :

- Anh thấy không ?

Tôi gật đầu :

- Thấy ! Anh thấy anh trong cửa sổ linh hồn Diễm, đừng khép kín để anh còn hoan hỉ trao Diễm ngọn gió

tình yêu.

Diễm sung sướng :

- Anh nói thật ! ?

Tôi trả lời Diễm bằng cái nắm tay xiết mạnh, cái nắm tay của lịch sử tình yêu. Diễm chớp mắt liên hồi. Có lẽ Diễm đang đón nhận những xúc cảm ngào ngạt dâng lên, vũ bão như cơn lốc trở mình cho một ngày thay đổi.

Tiếng chuông reo. Mười lăm phút ra chơi thật ngắn ngủi. Tiếng chuông đập vào thính giác tôi, gọi lại trong tôi nỗi xót xa, nuối tiếc... Tôi muốn được cái hôn hạnh trở lại thảng ngày thần tiên vừa qua khỏi. Đàn « thỏ bạch », biệt hiệu chúng tôi dùng để gọi các cô nữ sinh áo trắng, lần lượt nối đuôi nhau mất hút sau cổng trường. Diễm gỡ tay ra, nói với tôi :

- Thôi Diễm vào.

Tôi gật đầu.

- Chiều anh đến Diễm nghe ! ... Diễm... yêu anh.

Vừa dứt câu, Diễm vụt chạy. Có lẽ cô nàng xấu hổ. Tôi lại gật đầu và không hiểu sao Diễm nói gì tôi cũng gật đầu như tuân theo một mệnh lệnh. Đó có phải là những cử chỉ ngoan ngoãn thường có ở những kẻ yêu nhau ? Tôi mỉm cười, không phải nụ cười méo xệch ban

25 | Chưa Tắt Nụ Cười

sáng mà là một nụ cười thật tươi, thật hạnh phúc.

Cánh cửa sắt nặng nề khép lại. Diễm của tôi đã bị nhốt kín trong đó, thế giới hồn nhiên và mộng mơ của những tâm hồn mới lớn. Tôi quay nhìn Dương, Dũng, Bằng... Chúng cũng như tôi đôi mắt ngừng thật lâu ở cánh cửa và trên môi chưa tắt nụ cười.

CHƯƠNG II

Tôi gấp quyển Kinh Tế học, đưa tay hất sang một bên, cử chỉ gần như là bất cần. Quyển sách nằm hờ hững trên mặt bàn như nổi chán chường uể oải của tôi sau những ngày buông thả. Tủ sách bày biện thật gọn ghẽ chứng tỏ con người của tôi rất trật tự. Mọi người nhìn vào có thể nghĩ như vậy. Tôi mỉm cười chua chát.

Tôi đưa mắt nhìn qua một lượt từ trái sang phải... Đệ Tứ, đệ Tam, đệ Nhị, đệ Nhất... Thời vàng son đó đã qua rồi. Tôi không thể tìm lại được. Nếu có, chỉ là một thoáng nhớ len nhẹ vào hồn, để lại trong tôi nhiều nỗi tiếc, xót xa. Cái thuở mà tôi chỉ biết vui đầu vào sách vở theo đúng lý tưởng của đời mình đã mất rồi.

Tôi vẽ một con số không thật to lên mặt bàn. Tương lai của tôi đó. Tôi nghĩ như vậy. Mà chắc chắn thì đúng hơn vì mùa thi gần kề mà chồng cours còn cao ngất. Thật tai hại. Kết quả của một năm học lè phè chỉ biết thụ hưởng và phá phách. Tôi ân hận và tôi tự trách mình đã không đủ nghị lực để kèm hãm bước chân tôi. Con đường tôi đi thật nhiều chông gai. Tôi nghĩ tôi có thể vượt qua tất cả để bước chân tôi thanh thản. Nhưng tôi đã lầm. Để bây giờ tôi vấp ngã, nằm sấp lên thật phi lý.

27 | Chưa Tắt Nụ Cười

Tia nắng đầu tiên lọt vào căn phòng ấm cúng của tôi khiến tôi giật mình. Đã bốn giờ hơn. Tôi đứng dậy vịn mình, rời bàn học, sửa soạn đến nhà Diễm. Tôi cũng chẳng hiểu tôi đến nhà Diễm để làm gì. Chỉ biết rằng đó là lời hẹn, lời hẹn ban sáng, và tôi phải đúng hẹn thế thôi.

Công việc thay quần áo của một thằng con trai thật giản dị và quá quen thuộc nên chỉ trong chớp mắt tôi đã sửa soạn xong. Tôi gài cửa sổ để nắng khởi lửa vào căn phòng của tôi, trước khi đặt chân xuống dưới nhà.

Thúy, em gái tôi, đang ngồi học ở phòng khách, thấy tôi, ngẩng mặt lên hỏi :

- Anh đi đâu đó ?

Tôi với tay lấy chìa khóa trên tủ đáp :

- Anh đến Diễm.

- Anh đi lâu không ?

- Chưa biết ! Bố mẹ có về nói anh qua Diễm có chút việc.

- Vâng !

- Em có cần gì không ?

- Định nhờ anh mua cho em quyển Triết... nhưng thôi! Để mai vậy.

- Triết hả ? Để anh bảo thằng Dũng đưa cho. Nó còn giữ của anh mà ! Anh đi nghe.

- Vâng !

Tôi rời khỏi nhà, nới đuôi thiên hạ trên đường Võ Di Nguy hướng về Gia Định. Tôi có cảm tưởng chiếc xe đã thuộc đường và chính nó đang đưa tôi đến nhà Diễm chứ không phải do tôi điều khiển. Nhà Diễm nằm trên đường Chi Lăng, cách nhà tôi khoảng hai cây số. Con đường rộng rãi, phẳng phiu như xa lộ. Giá cuộc đời tôi cũng đi trên con đường này... thật không còn gì bằng ! Nhưng... (chữ nhưng định mệnh) đó chỉ là một giấc mơ. Mà đã là giấc mơ thì không bao giờ thành sự thật.

Tôi yêu những giấc mơ kỳ quái vô vọng đó, bởi tôi muốn trong tôi luôn luôn có một chút hy vọng. Hy vọng để mà sống. Hy vọng để mà vươn lên. Cho dù niềm hy vọng có mòn mỏi, tôi vẫn mơ. Tôi đã được sinh ra để chấp nhận tất cả những gì trời ban cho tôi. Vì thế nếu có đổi thay, tôi nghĩ đó là sự an bài của Thượng Đế và tôi phải cúi đầu ngoan ngoãn thọ nhận !

29 | Chưa Tắt Nụ Cười

Cuộc sống thật là phức tạp. Tôi nghĩ vậy ! Và càng lớn tôi càng thấy cuộc đời thật phiền toái, đầy rẫy ưu tư. Có đôi lúc tôi chán nản đến độ muốn thu mình khổ hạnh trong một nhà dòng nào đó, như vậy có lẽ còn sướng hơn. Ý tưởng đi tu luôn luôn đến với tôi nhưng cuộc đời còn gắn bó với tôi quá vì thế tôi không thể thực hiện những ý định của mình. Tôi bất lực trước mọi hoàn cảnh. Lời thú tội nghe thật nao lòng. Tâm trạng của tôi bi đát quá. Không ai hiểu tôi cả ! Ngay cả gia đình tôi và Diễm. Tôi lại nghĩ về Diễm với câu hỏi : « Tại sao Diễm yêu tôi ? » Thật khó mà trả lời bởi vì chính tôi, tôi còn chưa hiểu tại sao tôi yêu Diễm nữa là ! ...

Mười phút ! Đó là khoảng thời gian di chuyển từ nhà tôi đến nhà Diễm. Căn nhà bé nhỏ xinh xinh nằm giữa khu vườn không lấy gì làm rộng lắm nhưng cũng đủ để mọi người thấy thèm thuồng. Nhất là những người sông chen chúc trong thành phố này ! Nét đẹp mộng mơ của nó đã quyến rũ tôi vì thế mỗi lần đặt chân đến đây, tôi có thói quen dựng xe ngoài cổng, và đứng ngắm căn nhà và khu vườn trong giây lát rồi mới chịu bấm chuông. Tôi thèm được sống nơi đây. Ước muốn quá tham lam.

Chị người làm mở cổng, lộ ra một nửa khuôn mặt sau cánh cổng sắt :

- Ủa cậu ! Mời cậu vô !

Tôi lách mình, dắt xe vào :

- Cảm ơn chị.

Chị người làm nói sau lưng tôi :

- Cô Diễm đang sửa soạn, mời cậu vào phòng khách ngồi chờ chút xíu cô xuống liền.

Tôi dựng xe :

- Chị để mặc tôi.

Tôi dừng lại giữa bậc tam cấp. Không hiểu nghĩ sao tôi quay trở lại, tiến về phía trái vườn, ngồi trên chiếc xích đu trẻ con.

Chờ chưa được bao lâu, Diễm xuất hiện rực rỡ trong bộ quần áo màu hồng. Nụ cười Diễm thật tươi, tươi như cuộc đời Diễm, tươi như bộ quần áo Diễm đang khoác trên người.

Diễm nói với tôi, giọng trách móc :

- Anh chê phòng khách nhà Diễm hả ?

Tôi đùa :

- Khoan đã ! Hình như anh chờ hơi lâu.

Diễm chẳng vừa :

31 | Chưa Tắt Nụ Cười

- Mới có mấy phút mà đã than. Người ta chờ nhau cả ngày thì sao ?

Tôi hơi bối rối :

- Phìa, ai bảo Diễm vậy ?

Diễm ngồi xuống cạnh tôi :

- Chẳng ai bảo cả. Luật của những kẻ yêu nhau là như vậy.

- Ghê nhỉ ! Học ở đâu vậy ?

- Truyện !

- Tiểu thuyết ?

- Không ! Đầu đọc ! Diễm chỉ đọc Tuổi Hoa thôi.

- Ngoan !

- Chưa gì anh đã tỏ uy quyền rồi. Anh trả lời câu hỏi của Diễm đi.

- Câu gì ? À ! ... anh nào dám chê. Nhưng anh thích ngồi ngoài này hơn.

Diễm im lặng, tôi tiếp :

- Ngồi ngoài này có vẻ thơ mộng, tự nhiên.

- Anh tìm được chỗ dạy chưa ?

- Chưa !

- Anh dạy Diễm đi !

- Không dám !

- À ! ... Anh chỉ thích dạy người khác thôi. Phải mà !
Diễm biết mà !

- Ghen tầm bậy !

Diễm nghiêng răng, véo tôi một cái thật đau :

- Bậy hả ? Có không ?

Tôi suýt xoa :

- Không !

- Thế thì tại sao ?

- Anh mà dạy thì em chỉ dốt thêm chứ không tiến được.

Diễm chột hiểu. Cô nàng e thẹn cúi gằm mặt xuống, má ửng đỏ. Hạnh phúc đã đến trong tầm tay. Diễm nghĩ gì ? Có phải Diễm đang nhìn thấy một tương lai thật đẹp, thật huy hoàng của tôi và Diễm ? Có phải Diễm đang nhìn thấy một hạnh phúc tuyệt vời của hai kẻ yêu

33 | Chưa Tắt Nụ Cười

nhau ? Không hiểu Diễm có toại nguyện với những ước mơ thầm kín đó không ? Riêng tôi, tôi cảm thấy hạnh phúc mong manh quá. Tương lai xa vời quá. Dù sao Diễm và tôi còn quá trẻ. Những ý tưởng cho tương lai bây giờ thật quá sớm. Khả năng của chúng tôi chưa thể tạo dựng được cuộc đời. Chúng tôi còn lệ thuộc vào muôn ngàn sự thay đổi. Và biết đâu Diễm với tôi phải xa nhau chỉ vì một trong ngàn cái thay đổi đó. Cuộc đời không đẹp như ta tưởng. Nhưng Diễm nào có biết. Diễm chưa đủ trí khôn để hiểu rằng đường đời có rất nhiều chông gai và bão tố. Mà trong tình yêu, bão tố đến thật bất ngờ, thật hung hãn và tràn đầy nước mắt.

Tôi phá tan bầu không khí yên lặng :

- Diễm đọc « Love story » chưa ?

Diễm đáp :

- Chưa ! ... Mà có phải nó quay thành phim mới chiếu tháng trước không anh ?

- Ừ !

- Thế thì Diễm xem phim rồi. Hay ghê anh nhỉ. Bài hát của nó xúc động ghê.

Tôi mơ màng :

- Một chuyện tình buồn và thành kiến « phân chia giai cấp »...

Tôi định nói gì đó lại thôi. Nhưng ý nghĩ của tôi không lọt khỏi đôi mắt Diễm. Diễm nhìn thẳng vào mắt tôi :

- Tại sao anh lại nghĩ như vậy ?

Tôi giả vờ :

- Nghĩ cái gì ?

Diễm phụng phịu :

- Anh đừng chôi. Anh còn nghi ngờ Diễm. Diễm yêu anh là Diễm yêu con người của anh kìa. Diễm không muốn anh so sánh như vậy.

- Nên thực tế một chút Diễm ạ.

- Diễm rất thực tế. Anh yếu quá. Anh mà còn nghĩ vẩn vơ như vậy nữa, Diễm giận anh cho coi.

- Cảm ơn Diễm.

- Không ơn huệ gì hết. Anh liệu hồn.

Lại hăm dọa. Bắt đầu hăm dọa thì đúng hơn. Trong bất cứ cuộc tình nào cũng vậy. Các cô luôn luôn nắm

35 | Chưa Tắt Nụ Cười

ưu thế nhờ những ngón đòn lợi hại như : giận hờn, khóc lóc v.v... và « hung tợn » thì ngắt véo, cấu xé, « chí lớn không đụng đầy đôi mắt giai nhân ». Tôi thấy tôi thật hèn. Hèn khi đứng trước mặt Diễm. Hèn khi tôi cầm một đóa hoa hồng có gai.

Biết thế nhưng tôi vẫn thích được giận hờn, ngắt véo... vì tôi nghĩ đó là những cử chỉ đáng yêu của người con gái, biểu lộ tình yêu đã lên cao đến độ. Tôi có cảm tưởng khi mình yêu phải cố tình gây nhiều sôi nổi như những chuyện người ta viết thành truyện. Nói theo một nhà văn nào đó mà tôi quên mất rồi thì đó là cái « thú đau thương » khi yêu và được yêu. Yêu khổ và nhức đầu quá thế nhưng tôi vẫn thích yêu. Thật lạ lùng.

Diễm đập vào cánh tay tôi :

- Anh !

Tôi hơi nghiêng đầu lại :

- Gì ?

Diễm tiếp :

- Bao giờ anh thi ?

Tôi đáp :

- Tháng tám.

- Bài vở anh học xong hết chưa ?

- Chưa ! Còn một nửa.

Diễm lập lại :

- Một nửa ?

Tôi gật đầu :

- Ừ !

- Anh chán học ?

- Có thể ! ... Khung cảnh Đại Học không đẹp như Diễm nghĩ đâu, nó chỉ là cái vỏ bề ngoài; bên trong rách nát. Anh đã bị sa lây. Các bạn anh đã bị sa lây. Nói chung, tuổi trẻ đã bị sa lây trong nếp sống lè phè, thụ hưởng ở Đại Học. Diễm có thể tưởng tượng rằng hằng ngày, tụi anh vẫn cắp sách đến trường nhưng không bao giờ vào lớp. Chưa bao giờ tụi anh nghĩ đến tương lai. Nghĩa là tụi anh chỉ biết trốn trong cái vỏ sinh viên, núp sau cái bóng khuôn viên trường Luật để mà ăn chơi phè phỡn. Dĩ nhiên anh không dám nói tất cả nhưng đa số bọn anh là như vậy. Và trong đa số đó, có anh.

- Có anh ?

- Ừ. Anh là nạn nhân của trận cuồng phong đó. Anh chỉ là một cá nhân yếu đuối bị lôi cuốn vào tập thể xô

37 | Chưa Tắt Nụ Cười

bồ đó. Anh không đủ nghị lực để rút chân ra khỏi vòng cương tỏa của nó. Và chính anh, anh chấp nhận nó lúc nào anh cũng chẳng hay. Có đôi lúc chợt tỉnh ngộ, anh muốn trở lại từ khởi điểm. Nhưng anh không đủ can đảm vì đã quá muộn. Và anh nhận thấy anh sẽ cô đơn, thừa thãi trong khuôn viên trường Luật. Bây giờ anh mới thấy những năm ôm sách vở đến trường ở bậc Tiểu học và Trung học thật quý báu, thật đẹp.

Vài giây yên lặng, Diễm hỏi :

- Bây giờ anh tính sao ?

Vẫn trong trạng thái chán nản, tôi hỏi lại :

- Tính sao là tính sao ?

- Tương lai của anh !

- Tương lai ! ? Thật gần gũi mà cũng thật xa vời. Thuở còn ngồi ở Võ Trường Toản, anh ao ước mình sẽ nuốt trôi hai phần Tú Tài để lên bậc Đại Học ! Hồi đó anh còn ngây thơ quá nên anh nghĩ lý tưởng và tương lai đời mình chỉ giản dị có thế. Bây giờ anh đã toại nguyện để rồi anh ngỡ ngàng, xa lạ, chán nản... và kết quả anh không biết anh học để làm gì ? Có phải anh đang đi học không ? Tương lai thì muôn ngàn lần chưa nghĩ đến chỉ vì cái quan niệm « ngàn ấy đã quá đủ ». Tiếp tục học để lấy được cử nhân càng tốt. Còn không thì thôi,

cũng chẳng hề hấn gì. Trăm thằng như một. Đứa nào cũng nghĩ tới mảnh bằng Tú Tài 2, đã quá đủ để ngược mặt nhìn đời. Thật tai hại ! Thật bi thảm ! ... Anh vừa tự thú. Anh muốn làm lại cuộc đời Diễm ạ. Nhưng anh thấy khó mà làm được.

- Anh ! ... Hay là...

- Diễm cứ nói.

- Hay là anh đổi khoa ? Ngày xưa Diễm thấy anh giỏi Toán Lý Hóa lắm mà. Tại sao anh không theo Khoa học?

- Anh cũng định nói với Diễm như vậy. Đúng ra con đường của anh đi phải là Khoa học. Lỗi tại anh. Anh đã không dứt khoát với sự lôi cuốn của bạn bè. Tụi nó bảo một năm trời bù đầu bù óc ở Khoa học để lấy chứng chỉ MPC « khổ » lắm. Mà giá trị của nó cũng chẳng là bao. Chi bằng ghi tên vào Luật,, thật phè phỡn mà cũng thật dễ lấy chứng chỉ. Anh chưa đủ trí khôn và nghị lực để tự quyết định tương lai đời mình vì thế anh đi theo bạn bè. Bây giờ anh mới thấy mình ngu.

Diễm ngắt lời tôi :

- Cũng còn kịp anh ạ.

39 | Chưa Tắt Nụ Cười

Tôi mỉm cười chua chát :

- Anh hy vọng như vậy. Dù sao cũng đã lỡ rồi. Coi như mình trễ một năm. Niên khóa tới anh quay sang học Khoa học.

Khuôn mặt Diễm tươi tắn hẳn lên, đôi mắt phát ra những tia nhìn tin tưởng :

- Thật nhé anh.

Tôi cảm động :

- Thật.

- Anh đừng đi lính nghe.

Tôi bật cười :

- Đi lính đâu phải chuyện dễ.

Diễm vùng vằng :

- Anh cứ đùa không à ? Ban sáng anh làm Diễm hết hồn. Diễm chỉ sợ anh bỏ học thật nên Diễm phải mời anh đến đây để Diễm...

- Khuyên răn và dạy dỗ !

Diễm nhìn tôi :

- Gần như vậy.

Tôi hỏi :

- Quyền gì ?

Diễm đáp, thật lém lỉnh :

- Quyền làm người yêu của anh.

- To nhỉ ?

- Chứ sao ! Quyền làm người yêu lớn lắm. Còn nhiều « giới cấm » dành cho anh. Để từ từ rồi Diễm sẽ áp dụng với anh.

- Hăm dọa ! ?

- Không hăm dọa đâu. Rồi anh sẽ thấy « uy quyền » của Diễm. Anh mà lộn xộn thì anh biết !

Kèm theo câu nói đó là một cái véo thật đau. Tôi buột miệng kêu một tiếng « ái ». Không hẹn, cả hai chúng tôi quay nhìn nhau. Tôi nhìn thật lâu vào đôi mắt Diễm... không còn ngôn ngữ nào để diễn tả tâm trạng tôi lúc này. Tôi thấy khuôn mặt tôi nằm ngoan ngoãn trong đó... Giây phút này, tôi muốn quên tất cả để được ngủ vùi trong đôi mắt Diễm...

CHƯƠNG III

Tôi giật mình tỉnh giấc vì tia nắng quái ác xuyên qua cửa sổ chiếu vào mặt tôi. Có lẽ khoảng tám giờ. Tôi nghĩ vậy. Tôi ngồi bật dậy, hất tung chăn gối cái dưới đất, cái trên giường, vặn mình uể oải. Tôi bước lại gần cửa sổ thò đầu nhìn xuống đường. Sinh hoạt buổi sáng ồn ào như nỗi hân hoan của tôi khởi đầu cho những niềm hy vọng tiếp nối vươn lên. Tôi hồi tưởng lại những gì tôi đã nói với Diễm chiều qua. Tôi nhớ đến những giấc mơ thật đẹp còn sót lại trong tiềm thức ! ... Tương lai của tôi sẽ rực rỡ và huy hoàng như tia nắng chói chang này. Phải thế mới được. Dù sao tôi cũng đã ý thức kịp thời con đường mà tôi đang đi. Ta sẽ trở lại từ khởi điểm ! ... Bắt đầu từ những tin tưởng mãnh liệt vào khả năng và kiến thức của tôi. Ngày mai ! Cái ngày mai gần gũi đó tôi không còn là anh chàng sinh viên Luật lè phè nữa. Con đường của tôi đi sẽ đẹp như con đường Chi Lăng của nhà Diễm.

Có một sự thay đổi vừa đến trong tôi. Tôi thầm cảm ơn Diễm. Ít ra lời nói của Diễm cũng đã có một tác dụng thật đặc biệt đối với tôi. Tôi chưa tuyệt vọng. Tôi không có quyền tuyệt vọng thì đúng hơn bởi vì tôi có đủ nghị lực để mà chống chọi với mọi cám dỗ ở đời. Tôi đã nhận được sự làm đường của mình. Thế thì tại sao tôi không quay trở lại ? Tôi biết tôi đang đi dần vào ngõ

bí. Tại sao tôi không tìm lối thoát ra. Tôi có bị kiềm chế bởi một áp lực nặng nề nào đâu ? Mọi quyết định chọn lựa hoàn toàn do tôi, chính tôi. Tôi không hành động tức là tôi nhu nhược. Tôi không có quyền trách cứ và đổ lỗi cho bất cứ một sự việc gì. Tôi phải tự trách tôi trước đã.

Thật vậy ! Đồng ý lớp đàn anh của chúng tôi đã làm hư chúng tôi. Nhưng nếp sống của họ, việc làm của họ có ép buộc tôi đâu ? Tại sao tôi phải nghĩ đến nó và đặt mình trong hoàn cảnh của nó ! ? Tôi có thể làm ngơ trước mọi hoạt động của họ để sống cho đúng với lý tưởng đời mình cơ mà ? Tôi lên án họ trong khi tôi cũng đang tiếp nối con đường của họ. Bậy hết sức. Tôi hổ thẹn khi nhìn lại mình.

Tôi nghĩ theo Khoa nào cũng vậy. Khoa nào cũng có cái thành phần lè phè, thụ hưởng của nó. Theo được hay không, đi có đến đích hay không là tự bản năng của mình. Đã chấp nhận thụ hưởng thì theo Khoa nào cũng thế thôi. Tương lai đời mình do chính mình định đoạt. Nghĩa là tôi phải có thái độ dứt khoát với chính tôi. Học hay là chơi. Có thể thôi. Và tôi đã quyết định : học. Tôi đã tự thắng khi tôi quyết định như vậy. Và khi quyết định như vậy tức là tôi đã chấp nhận xa lánh bạn bè. Xa lánh cảm dỗ luôn luôn quán quýt bên tôi. Tôi muốn nói đổi thay là ở chỗ đó.

Liệu tôi có làm được như vậy hay không ? Trong khi những tên Dương, Dũng, Bằng quá quen thuộc, quá thân thiết với tôi. Dù sao chúng tôi cũng đã sống với nhau suốt tám năm trời. Tám năm trời, khoảng thời gian dài đằng đẵng đã xiết chúng tôi dính chặt với nhau bằng sợi dây tình bạn đậm thắm. Tôi sợ tôi không thể xa nổi chúng nó, cũng như chúng nó không thể xa tôi. Bằng chứng là cả bốn chúng tôi đều chọn Luật khoa.

Hắn Dương, Dũng, Bằng sẽ rất kinh ngạc và phần nộ nếu tôi âm thầm tách rời bọn chúng. Tôi sẽ đón nhận những lời sỉ vả thậm tệ. Tôi sẽ thắm thía với nỗi cô đơn. Tôi sẽ hối tiếc vì tôi không thể tìm lại được những đứa bạn thân thiết như anh em ruột thịt, chia nhau từ gói xôi đến miếng bánh. Tình bạn của chúng tôi quá đẹp. Đẹp hơn cả những tình bạn được vẽ vời trong tiểu thuyết. Vì thế tôi sợ...

Nhưng (lại chữ « nhưng » định mệnh)... tôi không thể yếu đuối như vậy được. Dương, Dũng, Bằng không thể ích kỷ như vậy được. Chúng phải hiểu tôi và thông cảm cho tôi. Chúng phải biết ý thức để kịp thời quay trở lại như tôi. Và bây giờ, tôi vô tình là kẻ có trách nhiệm đối với chúng. Tôi phải đi tiên phong để chúng mở mắt ra nhìn thấy sự thật. Tôi phải lái những tia nhìn của chúng sang một hướng khác. Tôi đang cầm lái con thuyền tương lai của chính tôi và bọn Dương, Dũng, Bằng. Tôi

phải thuyết phục cho bằng được chúng. Điều này hơi khó nhưng tôi có thể làm được ! Tôi tin như vậy.

Tôi chỉ cần kéo thêm một đồng minh về phía tôi : Tôi chấm Bằng. Dù sao Bằng cũng có vẻ « chịu khó » hơn hai đứa kia. Chỉ cần Bằng theo tôi là tôi đã thành công. Tôi mỉm cười hy vọng.

Tôi rời cửa sổ, bước xuống nhà dưới, vệ sinh sáng xong xuôi, tôi sửa soạn đến trường.

Bước ra khỏi nhà, linh tính báo cho tôi biết bộ mặt của thành phố hôm nay có một cái gì khác lạ. Chắc lại có một đổi thay gì hoặc chính biến nào cho nên thiên hạ mới xôn xao như vậy ! ? Đó là thói quen của người dân Việt Nam. Chỉ cần nghe thoáng một tin tức gì khá giật gân là họ có thể dùng đế tài để khai thác, loan truyền khắp nơi. Tôi vẫn chưa hay biết gì cả và tôi cũng chẳng muốn biết để làm gì. Bởi vì thú thật tôi rất ghét nghe tin tức ở radio và ngay cả những tin đăng trên báo. Nếu cần phải vớ một tờ báo xem cho đỡ buồn thì chỉ có trang trong mới được chiếu cố. Đó là một tật xấu mà tôi không thể bỏ được.

Dự đoán của tôi quả thật không sai. Vừa lần mò đến cổng trường tôi đã nhận ngay ra bầu không khí ồn ào và khuôn mặt quan trọng của nó. Tôi còn đang ngơ ngác trước mọi biến chuyển mới thì đã nghe tiếng của Dương

45 | Chưa Tắt Nụ Cười

gọi từ bên kia đường. Tôi vòng xe trở lại, nhập bọn với Dương, Dũng, Bằng. Vừa ngừng xe trước mặt chúng, tôi hỏi ngay :

- Gì thế mà ?

Dương ngạc nhiên :

- Mà chưa hay gì sao ?

Tôi rút một điều thuốc kẹp lên môi, lắc đầu :

- Chưa !

Dương tiếp :

- Chúa thật ! Chuyện quan trọng vậy mà mà cứ tỉnh bơ.

Tôi gắt :

- Mà chuyện gì mới được chứ ?

Bằng trả lời :

- Nghe đây ông ! Địch tổng tấn công. Ta tổng động viên.

Tôi hơi giật mình :

- Thật hay đùa ?

Dũng phì cười :

- Cứ làm như nằm mơ không bằng. Trường đóng cửa, tụi mình chờ lệnh gọi nhập ngũ. Thật hay không chờ vài ngày nữa có giấy mời rồi sẽ biết.

Tôi nhìn sang bên kia đường, công trường khép kín, tấm « băng rôn » trắng, viết chữ đỏ nằm ngang tầm mắt với hàng chữ « trường đóng cửa kể từ hôm nay ». Thế là tôi được « nghỉ hè » sớm hơn dự định. Mùa hè này chắc hấp dẫn vô cùng vì chúng tôi sẽ được đi « du ngoạn » ở quân trường. Tôi cũng không hiểu sao tôi lại quá bình tĩnh trước một sự việc xảy ra thật đột ngột như vậy ! ? Ba tiếng « Tổng động viên » đã không làm cho tôi lo âu hoặc xúc động một chút nào cả. Có lẽ tôi nghĩ đó là một bản phận, một việc phải đến mà tôi đã chờ từ lâu.

Tôi nhìn Dương, hỏi một câu thật ngớ ngẩn :

- Bây giờ sao ?

Dương nhú mày :

- Sao là sao ? Tiếp tục ăn chơi chờ ngày lên đường chứ còn sao nữa ?

Tôi im lặng, Dũng nói :

- Tao chờ nó từ lâu rồi.

47 | Chura Tắt Nụ Cười

Tôi bật cười :

- Chỉ được cái phét ! Cứ làm như là tiên tri không bằng !

Bằng lên tiếng :

- Tao thì... tao không ngờ có ngày hôm nay. Tao lại cứ tưởng chẳng đời nào mình thành dân kaki mới chết chứ.

Dương đùa :

- Điều này tụi mình có « thớ ».

Tôi hỏi :

- Thớ gì ?

Dương tiếp :

- Con trai đi lính hết. Sài Gòn còn toàn là con gái với tụi « hỉ mũi chưa sạch », đương nhiên chúng mình có thớ rồi còn gì nữa !

Tôi hát :

- « Trả lại em yêu... khung trời Đại Học... con đường Duy Tân... »

Bài hát thật hợp tình hợp cảnh ! Tôi cũng không hiểu tôi cất tiếng hát lên trong trạng thái nào ? Vui hay buồn

? Đứng trước một biến cố quan trọng, một khúc quanh của cuộc đời, tôi vẫn thật dửng dưng. Tôi coi đó như một sự an bài của Thượng Đế. Một đổi thay mà tôi tin chắc rằng nó phải xảy ra.

Bây giờ Diễm có muốn cãi tôi cũng không được. Lần này thì không phải do tôi chọn lựa mà do chính phủ quyết định, xếp đặt cho chúng tôi. Có lẽ Diễm cũng nghe tin này rồi. Không hiểu Diễm nghĩ gì ? « Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên » Diễm ạ ! Em và anh, chúng ta cùng sắp đặt một tương lai thật huy hoàng rực rỡ, em đặt hết tin tưởng vào anh như anh đã đặt hết tin tưởng vào bản năng và nghị lực của mình. Nhưng... thật là quái ác em nhỉ. Vừa vặn lúc anh tỉnh ngộ quay về với con đường của mình để chuẩn bị cho một tương lai tươi sáng thì anh phải xếp bút nghiên theo việc đao cung. Phải chăng đó là định mệnh ?

Anh linh cảm chúng mình bắt đầu xa nhau kể từ giây phút này. Không hiểu tại sao anh lại nghĩ như vậy ? Dường như đó là một thiệt thòi đầu tiên trong muôn ngàn thiệt thòi mà anh sẽ phải đón nhận nó trong suốt kiếp sống phiêu bạt sắp đến. Anh đã từng nghe nói nhiều về sự thiệt thòi, thua lỗ của một người chiến binh. Anh sẵn sàng tiếp đón nó như anh đã từng chấp nhận kiếp làm người kể từ ngày được khai sinh hiện diện.

- Lại nghĩ về em ! ?

49 | Chưa Tắt Nụ Cười

Tôi giật mình vì câu đoán mò nhưng rất đúng của Dương. Tôi gật đầu thú nhận. Dương tiếp :

- Đến trường em đi.

Câu nói vừa dứt ở cửa miệng, cả ba chúng tôi hân hoan đồng ý. Bốn đứa trên bốn chiếc xe Honda tách ra khỏi rùng người, hướng về phía Thống Nhất. Dương đi kèm bên tôi, tôi nghe hân hân tiếng mát tiếng còn.

- « Trả lại em yêu, khung trời Đại Học. Con đường Duy Tân, cây dài bóng mát. Buổi chiều khuôn viên, mây trời xanh ngát. Vết chân trên đường, vẫn chưa phai nhạt ! ... »

Bài hát làm tôi nổi hứng, giọng oang oang :

- « Anh sẽ đi ra về miền cát nóng. Nói có quê hương, mịt mù thuốc súng. Anh sẽ ra đi về miền mê mông. Con gió cao nguyên, từng đêm lạnh lùng ! ... »

Ừ, trả lại em yêu. Trả lại Diễm yêu khuôn viên trường Luật, con đường Duy Tân dấu ái của hai đứa mình. Trả lại Diễm yêu ngôi trường Trưng Vương, con đường Nguyễn Bình Khiêm và những buổi chiều ngô nghê đứng chờ. Trả lại em tất cả, anh sẽ miệt mài ra đi. Ôm theo một khối nhớ, hành trang là những kỷ niệm chất đầy theo ngày tháng ! ...

Bốn đứa dừng lại xé cửa trường Trung Vương. Dương nói :

- Tí nữa đến « giờ riêng » của mỗi đứa. Cấm xâm phạm.

Tôi hưởng ứng :

- Khởi nói ! Tao « xí » gốc cây đằng kia.

Mỗi thằng chọn một gốc cây làm địa điểm hẹn hò.

Tôi thọc hai tay vào túi quần, đưa mắt nhìn quanh một lượt khung cảnh nơi đây. Khung cảnh quen thuộc này sẽ không bao giờ tàn phai trong ký ức tôi. Dù sao nó cũng là một kỷ niệm. Một kỷ niệm lớn thì đúng hơn. Bởi vì quãng đời thơ ấu của tôi đã chôn vùi tại nơi này suốt bảy năm trời. Chưa kể hình ảnh của Diễm với ngôi trường cổ kính dấu yêu, bức tường vàng uất vôi. Chưa kể con đường Nguyễn Bình Khiêm sâu hun hút dài thườn thượt mà chúng tôi vẫn thường cúi đầu đếm bước vào những buổi chiều vàng thanh thản hay những buổi sáng mùa thu buồn ảm đạm. Chưa kể con đường Nguyễn Du đẹp nả nùng trong rừng lá me bay mà mỗi lần lạc vào đây tôi tưởng tượng nó là một con đường nào đó của thành phố thông reo buồn vợi. Còn nhiều cái « chưa kể » quan trọng lắm, nhưng thôi, tạm cất vào tủ đời bởi vì tiếng chuông giờ ra chơi đã vang lên, đánh

thức tôi tỉnh dậy.

Tôi cố giữ khuôn mặt thật tỉnh để tránh gây xúc động cho Diễm. Diễm yếu đuối như muôn người con gái khác. Diễm có thể bật khóc dễ dàng khi thấy tôi, người yêu của Diễm, đang rơi vào vực thẳm, đang xa dần vòng tay bé bỏng của Diễm. Những con « bồ câu trắng » đã bay ra khỏi chuồng. Khuôn mặt các cô hôm nay cũng không được vui. Có lẽ các cô buồn cho hoàn cảnh của đất nước và lo cho thân phận của chúng tôi chẳng ? Cảm động quá. Tôi cảm động đến độ muốn gom tất cả các nàng lại, quây quần bên tôi, nghe tôi kể chuyện, xem tôi « trình diễn ». Nhưng đó chỉ là ý nghĩ của tôi thôi và ý nghĩ đó đã bay cao khi Diễm xuất hiện từ xa đi lại.

- Anh !

- Diễm !

Bốn mắt nhìn nhau, môi mấp máy tiếng gọi thân yêu. Thật vô tình tôi và Diễm là hai « diễn viên » bất đắc dĩ đang trình diễn trước mắt mọi người. Tôi hơi đỏ mặt, xoay người đưa lưng về phía những « con mắt trần gian » tò mò theo dõi chúng tôi. Tôi nói với Diễm :

- Diễm đã nghe tin tức ?

Diễm xích lại gần tôi hơn tí nữa. Hai bàn tay thon nhỏ đang vò nát chiếc khăn tay vô tội. Diễm ngược nhìn tôi:

- Vâng ! ... Liệu anh có phải đi không ?

Tôi dí mũi giày xuống mặt đường :

- Kê ra thì chưa phải đi ! ... Nhưng rồi cũng phải đi.

Diễm tròn mắt :

- Sao lạ vậy ?

- Tại anh vẫn được hoãn nếu thi đỗ năm nay... Nhưng em thấy đó. Bài vở không học qua một chữ, ngày thi lại gần kề... Chẳng nhẽ cầu xin một ân huệ ? Một may mắn bất ngờ ?

Một vài giây yên lặng. Diễm trách móc :

- Cũng tại anh.

Tôi bật cười :

- Ừ, thì tại anh ! Anh có oán than gì đâu ?

Diễm nhăn nhó :

- Vậy mà anh còn cười được ? ... Anh buồn lắm. Diễm đã nói với anh từ đầu niên học mà anh chẳng chịu nghe Diễm tí nào cả. Hơi một tý thì anh bảo là phè cũng

53 | Chưa Tắt Nụ Cười

đồ... Bây giờ...

Tôi ngắt lời :

- Bây giờ anh cũng đồ... mà đồ vào « Võ Khoa ».

Bao nhiêu tức giận Diễm dồn hết vào bàn tay trái véo tôi một cái thật đau. Tôi gồng mình thách thức :

- Ăn thua gì ! Anh chỉ sợ mỗi cái đòn « cắn » của Diễm thôi.

Diễm nghiêm nét mặt :

- Không đùa nữa ! ... Bao giờ anh đi ?

Tôi nhìn trời :

- Chưa biết ! Nhưng có sớm thì cũng khoảng tháng bảy hoặc tháng tám.

- Bây giờ anh toại nguyện rồi nhé.

- Toại nguyện ? Anh cũng không hiểu anh có toại nguyện hay không nữa ? Bởi vì khi đứng trước sự việc xảy ra, anh không hân hoan mà cũng chẳng buồn phiền. Anh có cảm tưởng như cuộc đời của anh rồi sẽ gắn liền với hai chữ « binh nghiệp ». Anh đã chờ nó từ lâu, vì thế anh rất坦然 nhiên. 坦然 nhiên đến độ gần như là anh đã đón nhận nó từ lâu lắm rồi. Đó có phải là định

mệnh không em ? ... Anh nghĩ đó là định mệnh. Anh chỉ buồn một điều... Đúng lúc chúng ta đặt hết tin tưởng vào tương lai thì tương lai lại vụt mất. Chưa muộn để rồi trở thành quá muộn. Bây giờ không phải là lúc trở lại từ khởi điểm nữa mà là bắt đầu từ một khởi điểm khác phải không em ?

- Thôi anh đừng nói nữa !

Tôi liếc nhìn qua góc cây bên trái... Mỗi góc cây một cặp lướt qua đôi mắt tôi : Dương-Vy, Dũng-Ngọc, Bằng-Hồng. Khuôn mặt nào cũng đượm vẻ quan trọng như tình hình chuyển biến hôm nay. Một biến cố lớn lao liên quan đến tương lai, đời sống và tình cảm riêng tư của chúng tôi. Quả thật nó rất quan trọng.

Rồi những hình ảnh tươi mát này có còn mãi trong cuộc sống của chúng tôi hay chỉ đến một khoảng thời gian nào đó, tất cả sẽ vượt đi thật ngỡ ngàng để ghi thêm một vết thiệt thòi trong lòng mỗi đứa ! ? Tôi đã nghĩ đến một thiệt thòi sơ khởi có thể xảy ra trong muôn ngàn cái thiệt thòi của người lính chiến. Thà như vậy để bầu trời u ám ngày mai không xa lắm nếu có đến, tôi cũng sẽ đón nhận nó thật dũng dũng như tôi đã từng chấp nhận một thua lỗ lớn lao trong cuộc đời. Can đảm của chúng tôi có thừa bởi vì chúng tôi đã quá quen với nỗi bất hạnh.

Giã từ sách vở quá sớm chăng ? Khi chúng tôi mới có 22 tuổi đời ! Kể ra thì cũng không sớm lắm đâu bởi vì đàn em của chúng tôi, có đứa giã từ sách vở từ năm 16, 17 tuổi ! Vốn liếng của chúng tôi chỉ có ngàn ấy. Sách vở bây giờ thật vô nghĩa. Vô nghĩa như mảnh bằng Tú Tài 2 của chúng tôi đối với đời.

- Anh !

- Gì Diễm ?

- Chiều nay anh đến nhà Diễm nữa nghe.

- Phiền chết.

- Phiền cái gì ? Bố mẹ Diễm đã biết anh rồi mà. Ông cụ còn đồng ý chọn anh làm « thầy giáo » kèm Diễm rồi đó. Ai dè chưa ngỏ ý định « thầy giáo » đã bỏ học trò.

- Gan nhỉ !

- Chứ sao !

Cử chỉ ương ngạnh của Diễm trông thật dễ thương. Tôi muốn tát yêu Diễm một cái nhưng kệt vì chỗ đông người nên không biểu lộ được cử chỉ trên. Đến bây giờ tôi mới nhận thấy đôi mắt Diễm thật đẹp. Đẹp hơn cả những lúc Diễm mơ màng hay đắm đuối nhìn tôi. Tôi yêu đôi mắt buồn như khung trời đầy mây xám giăng ngang. Tôi yêu những tia nhìn sâu thăm thẳm như con

đường Nguyễn Bình Khiêm dài thườn thượt giao nhau ở đoạn cuối. Tôi yêu từng cái chớp mắt nhẹ nhàng như yêu những giấc ngủ êm đềm đầy mộng寐...

Tiếng Dương gọi tôi :

- Ê, Nguyên !

Tôi quay lại hất hàm ra ý hỏi Dương. Dương tiếp :

- Hội nghị đi chứ ?

Tôi gật đầu, không đầy một phút sau, cả bốn cặp chúng tôi quán quýt bên nhau. Tôi lên giọng kẻ cả :

- Bao giờ các cô nghỉ hè ?

Vy đáp :

- 12 tháng 6 anh.

Tôi gật gù :

- 15 tháng 6 picnic. 16 tháng 6 liên hoan họp mặt thay vì ngày 28. Đồng ý không ?

Các cô vỗ tay hưởng ứng. Tôi tiếp :

- Kỳ này phải có quà cần thận đó nghe. Bởi vì bọn này sẽ trả lại các cô khung trời Trung Vương và con đường Nguyễn Bình Khiêm với những lần hẹn hò đưa

57 | Chura Tắt Nụ Cười

đón, khung trời Đại Học và con đường Duy Tân với những lần đón đưa...

Hồng đáp :

- Hôm nay anh Nguyên ăn nói « văn chương » quá.

Tôi đùa :

- Chuyện. Dân « Luật » mà !

Vy gài :

- À thì ra dân « Luật » quen ăn nói bay bướm rồi. Như vậy chắc « tán » cũng phải hay lắm !

Tôi giật mình :

- Ấy chết ! Cho tôi xin ! « Em » chả dám ! Chuyện này thì chỉ có ba thằng ông mãnh này dám làm thôi.

Câu nói vừa dứt, các cô trò tài « đánh đá ». Mỗi cô nắm lấy cánh tay của mỗi chàng, tôi cũng là nạn nhân của Diễm. Mới nhìn vào, thiên hạ có thể hiểu lầm là bọn này đang « âu yếm » nhau lắm. Có biết đâu những cái véo thật đau đang để lại những vết bầm trên da thịt chúng tôi ! Tôi đã quá quen với « trận đòn » này, tôi để mặc cho Diễm « hành hạ » . Tôi nhìn Diễm thật lâu như đang cố gắng cuốn hút khuôn mặt của Diễm ăn sâu vào tiềm thức...

CHƯƠNG IV

Tôi đã thật sự trở thành một người lính tự bao giờ tôi cũng chẳng cần hay biết. Cuộc đời đã vẽ cho tôi nhiều khúc rẽ. Và khúc rẽ quan trọng nhất là con đường mà tôi đang đi. Không hiểu trong suốt kiếp sống còn lại sẽ có bao nhiêu đôi thay quan trọng nữa đến với tôi ? Tôi vẫn miệt mài và khắc khoải trong niềm ưu tư sâu đậm đó. Lát nữa đây, trở lại con đường mà tôi đã bỏ gần năm trời nay, không hiểu tôi sẽ thấy gì. Những kỷ niệm xa xưa lần mò tìm về hay chỉ là một sự trống rỗng ? Nỗi xót xa của đôi thay ?

Tôi muốn tìm cho mình một đôi tượng tuyệt vời để có thể sống ít nhất trong lúc này. Nhưng bây giờ trong tôi không còn gì cả. Tôi thấy mình bệ rạc, trác táng và tâm thân điêu tàn này tôi vẫn cuu mang như một món nợ đời chưa thể trả. Giây phút này tôi thật sự muốn tìm về những kỷ niệm xa xưa. Có thể là ôn lại cuộc tình đã gãy đổ. Tôi muốn gọi « Diễm ơi » đắm thắm như ngày nào.

Tôi muốn sống lại với Diễm dù chỉ một ngày để tôi thấy ít ra trong suốt cuộc đời còn lại cũng đã có lần tôi được trở về nguyên thủy của những tháng năm mơ mộng nhất một đời người.

Diễm ! Không ! Diễm xưa thì đúng hơn. Bởi vì Diễm đã vượt khỏi tầm tay tôi. Bởi vì Diễm đối với tôi chỉ còn

là kỷ niệm. Một kỷ niệm buồn nhưng đẹp. Tôi muốn quên đi nhưng thỉnh thoảng hình ảnh Diễm đến với tôi thật nồng nàn. Và sau những lần ngòi nhìn lại dĩ vãng, một chút xót xa nuối tiếc vẫn dâng lên trong tôi. Như một giấc mơ ! Tôi nghĩ vậy. Không đầy một năm mà cuộc tình của tôi đã chết. Tôi không trách Diễm mà tôi cũng chẳng oán hờn ai cả. Tôi chỉ buồn cho thân phận của mình thế thôi.

Tôi còn nhớ như in trong óc... Một buổi chiều trời mưa tầm tã, tôi ngồi thu mình trong căn hầm ẩm ướt viết thư cho Diễm. Lá thư còn đang viết dở thì người bưu tín viên đem vào cho tôi tấm thiệp cưới. Tôi không thể đoán được người báo tin vui là ai nên vội vàng xé phong bì ra xem. Hàng chữ nhảy múa trước mắt tôi, tôi không còn thấy gì cả, tấm thiệp rơi nhẹ nhàng xuống đất sau khi tôi đọc kịp ba chữ « Hoàng Thúy Diễm ». Thế là hết. Những điều tôi nghĩ đã thành sự thật. Một sự thật phũ phàng mà tôi đã đón chờ nó từ ngày chấp nhận nhập cuộc. Thế nhưng tôi vẫn giật mình sửng sốt bởi vì tôi không ngờ nó đến với tôi sớm quá, đột ngột quá.

Tôi buông tiếng thở dài sau khi thốt được một tiếng «đời » ngắn ngủi. Chiếc xe rẽ về đường Thống Nhất và dừng lại trước Thảo cầm viên. Tôi xuống xe, dặn người tài xế :

- Anh đem xe lại quán đằng kia ngồi chờ tôi.

- Vâng !

Người tài xế đáp xong, cho xe chạy. Tôi bắt đầu thả bộ hướng về trường Trung Vương « khung trời đầu ái ».

Tôi đi suốt con đường không còn tia nắng mặc dù trời đang lập Hạ. Tôi muốn ngủ vùi trong không khí bình lặng của một ngày tự do. Tôi muốn chết đi một giờ để sau khi sống lại, tôi sẽ tìm được một cái gì khang khác vừa hiện diện trong tôi. Tôi nhặt những chiếc lá me rớt rụng ập ủ trong lòng bàn tay biểu lộ lòng thương của loài người. Tôi chợt nghĩ đến thân phận mình cũng đang được ập ủ và vỡ về bằng bom đạn và khói lửa ngút ngàn. Tôi thả những chiếc lá me vung vãi xuống mặt đường như tôi đã từng vứt đi tuổi xanh ngà ngọc.

Bởi một thoáng ưu tư nào đó tôi thấy mình trong đóm lửa hắt hiu của đầu điều thuốc. Tôi chìm đắm trong cái nóng rát bỏng của mặt trời. Tôi ước xác thân mình được nung chảy trong đó để tôi không còn là tôi mà tôi vừa được thoát thai từ một kiếp nào. Tôi ngồi xuống bên đám cỏ xanh tươi để tìm lại một chút thanh thảo trong tâm hồn.

Tôi làm tất cả những gì tôi muốn để tôi thấy rằng tôi đang được tự do. Tôi vừa bắt gặp một tia nắng thật hồn đang cố tình len lỏi trong tàn lá xanh um rớt xuống đỉnh đầu tôi. Tôi dừng lại vì bị cuộn concertina chặn bước.

61 | Chưa Tắt Nụ Cười

Tôi đếm từng bước chân thật nặng nề gõ đều trên mặt con đường quen thuộc. Con đường Nguyễn Bình Khiêm, ngôi trường Võ Trường Toản thân yêu, ngôi trường Trưng Vương tình tứ... Khung trời đang nhiều kỷ niệm nhất trong đời mà đến chết tôi cũng không thể quên. Theo tháng năm mòn mỏi, tôi nhận được sự đổi thay trong nó. Nó không còn cái nét hiền hòa ngày xưa tuổi đại mà đã được khoác vào một bộ mặt thật dữ dằn. Cái bộ mặt mà những người yêu chuộng tự do ghét bỏ.

Có thể tôi đang chán chường về sự đổi thay đó, có nghĩa là tình thương trong tôi đã giảm không còn như thuở mà tuổi hai mươi chưa biết ngủ vùi trong một cơn mê dài không dứt. Tôi muốn bay lên ngôi trên một cụm mây nào đó để thấy rằng tôi không lệ thuộc vào ai. Trên đó hẳn tôi sẽ tự do vùng vẫy vì thế giới này là của riêng tôi cùng những người không thích gây thù gieo oán.

Tôi muốn ngự trên vùng trời bao la để có một dịp nào tôi hát theo tiếng gió nhẹ đưa. Tôi gào lên trong tiếng gầm của sấm sét để nói cho mọi người biết rằng tôi yêu tự do, tự do bình thường của một con người.

Tôi quay trở lại và tiếp tục bước. Mọi người nhìn tôi như một con quái vật. Không hiểu tại sao ? Có lẽ tại bộ mặt của tôi không hợp với bộ quần áo pha màu đất mà tôi đang khoác trên mình. Tôi vẫn đi trong rừng người xa lạ đó và tôi thấy mình khác xa họ. Tôi hát một câu

nào đó trong nhạc phẩm của Trịnh Công Sơn mà tôi không nhớ. « Hỡi ơi ! Thân phận làm người »...

Tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Hạ sĩ Hùng - người tài xế - anh ta hỏi tôi :

- Mình đi chưa Thiếu úy ?

Tôi kẹp một điếu thuốc lên môi :

- Anh uống xong chưa ?

Hùng đáp :

- Dạ rồi.

Tôi gọi chủ quán tính tiền rồi quay sang nói với Hùng:

- Mình về ngang Duy Tân một chút rồi đến Thiếu úy Dương.

- Dạ, khúc nào Thiếu úy ?

- Công trường Chiến Sĩ.

Cả hai chúng tôi cùng đứng dậy. Chiếc xe từ từ lăn bánh. Tôi quay nhìn khung cảnh nơi đây lần cuối, vẫy tay chào. Tôi thấy hình ảnh Diễm nhảy múa rộn ràng trong rừng lá me bay lã chã.

63 | Chưa Tắt Nụ Cười

« Trả lại em yêu, khung trời Đại học, con đường Duy Tân...» vùng trời kỷ niệm thứ hai của tôi. Tôi lặng người trong giây lát. Những hình ảnh xa xưa lại có dịp lần mò về. Ôi ! Sao mà đẹp dịu dàng tuyệt vời quá. Còn đâu chàng sinh viên Nguyễn ngày xưa nữa nhỉ ! ? Mất rồi. Mất tất cả rồi. Tháng, ngày thần tiên đó chỉ ở bên ta, đến với ta một lần. Tôi muốn trở lại cương vị của tôi ngày trước. Nhưng đó chỉ là một giấc mơ. Một giấc mơ hảo huyền.

Tôi không còn can đảm ngồi ôn lại dĩ vãng đời mình. Bây giờ có hối tiếc lắm cũng chẳng vót vát được một ân huệ nào. Tôi đã tự trách mình quá ngu xuẩn làm lạc hướng đời tôi. Ngày xưa ! ... Cái ngày xưa thật gần gũi nhưng cũng thật xa vời đó, nếu tôi có ý thức được con đường mình đang đi thì bây giờ tôi không phải là Thiếu úy Nguyễn mà là chàng sinh viên Cử nhân Luật khoa năm thứ hai rồi. Chỉ một chút nông nổi. Chỉ một giây buông thả... tôi không còn gì ! Tôi trở về với muôn ngàn xót xa nuối tiếc...

Chiếc xe rẽ về đường Hai bà Trưng, hướng về Phú Nhuận ngoại ô thành phố. Khoảng mười lăm phút sau đến nhà Dương. Xe vừa ngừng ở cửa, tôi thấy hần từ trong nhà chạy ra. Dương hét lên một tiếng thật to :

- Nguyễn !

Cả hai chúng tôi ôm chầm lấy nhau mừng mừng tủi tủi. Giá là con gái có lẽ chúng tôi không cầm được nước mắt. Tôi nói :

- Linh tính báo cho tao biết là mày có ở nhà.

Nét mặt Dương hân hoan :

- May quá ! ... Mày về lâu chưa ?

Tôi theo Dương bước vào phòng khách :

- Mới về sáng nay. Tao đi thăm « khung trời kỷ niệm »

Dương trách :

- Thằng đêu ! Sao không rủ tao đi với ?

- Tiện đường về tao ghé ngang chứ đâu có chủ đích đi.

- À, em Diễm sao ?

Một thoáng buồn len nhẹ trong tôi :

- Lấy chồng rồi !

Dương kinh ngạc :

- Há ! Không đùa chứ ?

65 | Chưa Tắt Nụ Cười

Tôi gật đầu :

- Thật !

Dương hỏi :

- Lý do ?

- Không rõ.

- Tao thành thật chia buồn với mày.

- Cám ơn, chẳng hề gì. Đời mà mày ! Tao đã từng nói với mày chuyện sẽ xảy ra như vậy từ ngày mình lên đường nhập cuộc cơ mà !

- Tao không ngờ !

- Còn em Vy của mày làm sao ?

- Cũng chẳng hơn gì mày. Thằng sinh viên Y Khoa bảnh hơn tao là cái chắc.

- Lại đến lượt tao chia buồn với mày.

Chúng tôi nhìn nhau... phá lên cười sặc sụa. Tôi biết đó chỉ là giọng cười điên cuồng, bất mãn. Cười để quên đời. Quên thế thái nhân tình chứ không phải nụ cười sung sướng.

Nếp sống quân ngũ đã uốn nắn chúng tôi thành những con người biết kiên nhẫn, chịu đựng và thật lạnh lùng, bình tĩnh trước mọi sự việc xảy ra. Nếp sống quân ngũ đã biến chúng tôi thành những con người can đảm phi thường. Nếp sống quân ngũ là một hấp lực lôi cuốn chúng tôi.

Thật vậy ! Có thể nói hiện tại, chúng tôi yêu binh chủng và màu áo của chúng tôi vô cùng. Cuộc sống khổ ải và cam go thật đấy nhưng bên trong nó là một hạnh phúc hiếm có trên trần đời. Từ những kẻ hoàn toàn xa lạ khắp bốn phương trời, chúng tôi quây quần bên nhau dưới bóng đại gia đình quân đội. Đơn vị là một gia đình thứ hai của chúng tôi. Chúng tôi gần gũi và yêu thương nhau chân thành. Tình thương của một chiến binh dành cho một chiến binh thật khó mà diễn tả và đo lường được.

Nhiều lúc rời xa đơn vị, tôi cảm thấy nhớ những khuôn mặt của các chiến hữu và nhớ nếp sống quen thuộc của mình. Có lẽ tại những sự kiện này mà đôi lúc tôi nghĩ tôi yêu cuộc sống hào hùng, bấp bênh của một người lính chiến.

Ngược về dĩ vãng, thuở mới chấp nhận bắt tay nhập cuộc, tôi ngỡ ngàng, xa lạ, sợ sệt và không mấy thích cuộc sống khắt khe, đầy khổ ải này. Nhưng bây giờ, càng trưởng thành trong quân đội, tôi càng yêu màu áo của

mình hơn. Tôi có cảm tưởng, mình đã trưởng thành từ lúc đặt chân vào Quang Trung rồi qua giai đoạn thứ hai ở trường Thủ Đức ! ... Nghĩ đến kỷ niệm xưa, tôi lại nhớ một hình phạt thật oan ức mà một vị huynh trưởng áp dụng cho tôi. Thời gian đó hình như là tuần lễ đầu của giai đoạn huấn nhục thì phải. Hôm ấy, tôi, Dương, Dũng, Bằng đang đứng nói chuyện với nhau dưới gốc cây bã đậu. Một huynh trưởng đi ngang, có lẽ anh ta đang buồn, chắc không có trò gì để tiêu khiển nên vị huynh trưởng đó bắt chúng tôi ra trình diện. Thật là phi lý. Thật là ngang ngược. Đó là một trong những cái uất ức phải cắn răng chịu đựng.

Sau phần trình diện, huynh trưởng hỏi chúng tôi :

- Các anh có người yêu chưa ?

- Có rồi !

- À, vô đây các anh còn mơ mộng nghĩ đến người yêu phải không ? Làm hai mươi cái « hít đất » anh.

Không có quyền cãi ! Chúng tôi phải thi hành lệnh phạt. Hít đất xong, huynh trưởng hỏi lại :

- Các anh có người yêu chưa ?

- Dạ chưa !

- Các anh nói láo. Dám qua mặt huynh trưởng hả ?

Làm hai mươi cái « nhảy xỏm » anh.

Lại nhảy xỏm. Không còn gì để bực tức hơn. Nhưng truyền thống của trường là như vậy. Chúng tôi chỉ là những kẻ được hấp thụ kỹ lưỡng để nhớ nằm lòng và truyền lại cho đàn em.

Bây giờ, tất cả những bực tức, nhục nhằn, khổ ải trong trường Bộ Binh Thủ Đức là những kỷ niệm đẹp không bao giờ chết trong chúng tôi. Tôi nhìn Dương nói đùa :

- Anh có người yêu chưa ?

Dương bật cười :

- Mau thật mày nhỉ ! Mới ngày nào ! Mày có nhận được thư từ của con nhà Dũng với con nhà Bằng không?

Tôi lắc đầu :

- Không !

Dương tiếp :

- Chắc nó còn để thì giờ viết thư cho em.

- Mong rằng vậy ? Hy vọng tụi nó không đến nỗi đen như mình.

Dương yên lặng. Tôi hỏi :

69 | Chưa Tắt Nụ Cười

- Mà gặp em Vy lần cuối vào lúc nào ?

Dương nhíu mày :

- Hồi đầu năm ! Tao về phép ghé thăm em, em ruột của em nói cho tao biết em đi chơi với « kếp độc » rồi. Hấn là sinh viên Y Khoa năm thứ hai.

Tôi chặc lưỡi :

- Đau thật ! Phản ứng của mày ra sao ?

- Nhún vai, quay lưng, buồn năm phút !

Tôi đùa :

- Có năm phút thôi à ! ?

Dương mỉm cười :

- Ấy là nói vậy chứ cũng thấm thía và buồn hơi dai.

- Bây giờ quên chưa ?

- Không quên cũng phải quên ! ...Còn mày ?

- Quên rồi ! Thỉnh thoảng nhớ lại để hưởng tí ti « thú đau thương » thôi.

- Thôi dẹp chuyện đó qua một bên. Bây giờ xoay về chuyện tụi mình ? Chỗ mày khá không ?

- Tạm tạm ! Tương đối « thọ ».

- Tao cũng vậy ! Chỉ một lần suýt chết vì chiến dịch « Nguyễn Trãi ».

- An phận. Không ngờ mình lại trở thành cán bộ « chiến tranh chính trị » mà ư ?

- Ủ ! Con nhà Bằng coi vậy mà sướng nhất. Hấn làm « phòng » chứ đâu phải « lộ » như mình.

Ngày « xuống núi » chúng tôi vẫn gọi ngày ra trường là « xuống núi » chúng tôi được đưa đi học thêm một khóa căn bản chiến tranh chính trị sau ba tháng học tập, mỗi tháng một ngã và hôm nay là ngày đầu tiên tôi với Dương chạm mặt. Đời quân ngũ không cho phép chúng tôi có mặt thường xuyên ở Sài Gòn. Những lần gặp mặt chỉ là sự tình cờ chứ không bao giờ hẹn trước được. Bởi thế chúng tôi ao ước có một lần trùng phùng cả bốn đứa. Nhưng niềm mơ ước thật mong manh và có lẽ không bao giờ chúng tôi được toại nguyện.

Đời lính đã ngăn cách bốn đứa chúng tôi. Biết đến bao giờ mới được hưởng lại những buổi đi chơi vui vẻ, những kỷ niệm êm đềm nhất của bốn đứa ngày xưa.

Dương đập nhẹ vào tay tôi :

- Ở lại ăn cơm với tao nghe.

71 | Chưa Tắt Nụ Cười

Tôi đáp

- Không được. Phải về trình diện ông bà cụ cái đã. Chiều tao đến mày.

- Chắc nhé ?

- Chắc !

Tôi đứng dậy bắt tay Dương; cái xiết tay thật đượm đà, gắn bó như tình bạn của chúng tôi.

Tôi trở về căn nhà thân yêu mà tôi đã sống ở đó từ thuở chưa biết gì cho đến ngày khôn lớn. Vẫn không có gì thay đổi. Tôi yêu nét hiền hòa không thay đổi của nó.

Buổi sáng không còn ai. Các em tôi đi học chưa về. Không khí vắng vẻ làm tăng thêm nỗi buồn hiện hữu trong tôi. Tôi bước vào thế giới của riêng tôi để tìm lại một chút thanh bình cho tư tưởng. Căn phòng nhỏ hẹp này, thế giới tù túng này tôi đã sống và dưỡng nuôi mình trong đó. Bây giờ thì thật yên tĩnh, tôi không còn khó chịu vì tiếng ầm ầm của những chiếc GMC suồng sã. Tôi không còn xót xa với những tia mắt nhìn soi mói của mọi người.

Nơi này chỉ có tôi với chiếc bàn cũ kỹ và chiếc giường ọp ẹp. Tôi khép chặt cửa. Tôi không muốn bất cứ người nào bước vào thế giới của tôi. Thế giới mà tôi lìa xa nó

hơn một năm trời kể từ ngày nhập cuộc.

Thật tình cờ tôi vớ được quyển giai phẩm Xuân « Đồi Mười », kỷ niệm của những năm về trước. Tôi ôm nó thật chặt như sợ đánh mất một vật vô giá mà suốt đời tôi không tìm lại được. Dĩ vãng lại hiện về trong tôi. Tôi giở từng trang và ngủ vùi trong đó. Tiếng gõ cửa của một cơn gió làm tôi bực mình. Tôi uể oải đứng dậy, tiến lại gần cửa sổ nhìn xuống đường.

Ngày mai tôi trở về đơn vị tiếp tục sống nốt chuỗi ngày còn lại của tuổi hai mươi. Hai mươi bốn giờ phép thật ngắn ngủi đã không giúp tôi tìm lại được một tia sống nào trong đời ? Tôi thất vọng và bây giờ, tôi thấy ước mơ của mình thật bình thường nhưng không bao giờ đạt được. Tôi chán nản khi nhận thấy mình quá yếu hèn, gần như nô lệ trước cuộc đời.

Tôi buông tiếng thở dài, quay lưng bước xuống nhà dưới. Ánh mắt tôi dừng lại ở một khung ảnh bán thân nho nhỏ của Diễm đặt trên bàn học. Diễm của tôi đó. Nhưng năm ngoái kia. Chứ bây giờ thì Diễm đã thuộc về người khác rồi. Có phải giờ này Diễm đang đắm chìm trong bể hạnh phúc ? Diễm có biết rằng tôi đã trở lại con đường Nguyễn Bình Khiêm thân yêu để tìm hình ảnh Diễm với những kỷ niệm êm đềm xa xưa không ?

73 | Chưa Tắt Nụ Cười

Diễm có biết rằng tôi đang nghĩ về Diễm và nhớ Diễm không ? Chắc là không ! Tôi đóng mạnh cửa và đếm từng bước nặng nề gõ đều trên mặt nấc thang ...

CHƯƠNG V

Tôi mở mắt trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Căn phòng trắng toát, lạnh ngắt, nồng nặc mùi Oxy khiến tôi có thể đoán được đây là phòng hồi sinh. Không biết tôi đã thiếp đi bao nhiêu tiếng đồng hồ ? Bây giờ là mấy giờ ? Đây là bệnh viện nào ? Thương tích của tôi ra sao ?

Tôi nhìn trên mình tôi và tôi chẳng thấy gì ngoài tấm drap đắp từ cổ đến chân. Hai tay tôi bị buộc trên giường bằng hai sợi dây băng. Có lẽ họ sợ tôi vùng vẫy nên phải buộc chặt thân thể tôi chăng ? Lạ lùng quá. Tôi chẳng thấy đau đớn ở chỗ nào ! ? Thế này thì mù tịt. Tôi đâm ra lo sợ cho số mạng mình. Tôi nghĩ nhớ tôi mất một phần thân thể, chắc chắn tôi không đủ can đảm để mà sống.

Thuốc mê chưa tan hẳn, tôi nghĩ thế, cho nên tôi chẳng nhận được một cảm giác rõ rệt nào cả ? Tôi nhìn một lượt xung quanh, có tám người cùng chung số phận như tôi. Chưa ai tỉnh cả. Họ vẫn còn mê man nằm im lìm như người đã chết. Tôi cảm thấy ớn lạnh ở xương sống. Thế là một cảm giác đầu tiên đã đến với tôi. Như vậy là tôi vẫn còn sống hẳn hoi.

75 | Chưa Tắt Nụ Cười

Tôi cảm thấy cổ họng tôi đắng chát và khô khan. Tôi thèm một ngụm nước. Tại sao không có ai ở trong căn phòng này hết vậy kia ? Tôi cựa mình rên nho nhỏ ! ... Màn kịch của tôi có kết quả ngay khi cánh cửa bên trái được đẩy vào. Người Y tá, tôi chắc vậy, trong bộ quần áo mỗ, đầu đội mũ vải xanh, mặt bịt khăn xanh chỉ chừa đôi mắt, quần áo cũng xanh, đúng là màu xanh mà tôi vừa muốn thấy, tiến lại gần tôi. Ông ta cười « trói » cho tôi và hỏi thật nhẹ nhàng :

- Tỉnh rồi hả ?

Tôi gật đầu. Ông ta hỏi tiếp :

- Cần gì không ?

Tôi đáp khó nhọc :

- Có. Tôi khát nước.

Người Y tá để nhẹ bàn tay lên ngực tôi :

- Chờ chút nghe.

Nói xong ông ta bỏ đi và lát sau trở lại với ly sữa trên tay. Ông ta nâng đầu tôi dậy, cho uống. Tôi uống thật tham lam, chỉ trong khoảng khắc ly sữa hết sạch. Tôi nhìn ông ta hỏi :

- Tôi bị thương đâu đó ông ?

- Ở chân.

Tôi hơi giật mình :

- Có bị cưa không ông ?

- Không ! Nhưng chân của anh bị gãy xương nên phải băng bột... À quên mất ! Xin lỗi anh cấp bậc gì ?

- Tôi thiếu úy Nguyễn.

- Xin lỗi thiếu úy...

- Không ! Anh cứ gọi tôi là anh như lúc nãy. Tôi thích vậy.

- Thiếu úy cho phép ! ?

- Đừng gọi tôi bằng cấp bậc. Anh lại quên rồi.

- Vâng xin phép... anh ! Anh có gia đình chưa ?

- Tôi còn độc thân ! ... Anh tên gì ?

- Tôi là Cận. Y tá.

- Anh Cận ! Liệu chân tôi có sao không ? Ngoài chân ra tôi còn bị chỗ nào khác nữa không ? Sao người tôi cứ ngứa vậy anh ?

77 | Chưa Tắt Nụ Cười

Cận nắm tay tôi :

- Anh yên chí. Chỉ vài tháng chân anh sẽ lành. Anh chỉ bị một viên đạn vào đùi thôi. Ngoài ra không còn chỗ nào nữa cả. Vì băng bột lên gần ngực nên anh không cựa quậy được đó. Chẳng sao đâu !

Tôi vẫn còn nghi ngờ :

- Anh không thương hại tôi đấy chứ ?

- Không tôi nói thật ! ... Anh còn đẹp trai lắm.

Câu nói đùa làm tôi bật cười :

- Đẹp trai con khỉ gì. Buồn quá anh ơi.

- Anh nên mừng, vì như thế là may mắn. Anh may mắn lắm.

- Cám ơn anh ! ...À, quên ! Đây là đâu vậy anh ?

- Anh muốn hỏi phòng này ?

- Cả bệnh viện này nữa.

Cận đáp :

- Đây là Tổng y viện Cộng Hòa và anh đang nằm trong phòng hồi sinh.

Tôi hỏi :

- Máy giờ rồi anh ? Sáng hay chiều ?

- Tám giờ sáng rồi. Anh được giải phẫu đêm qua, gần hai tiếng đồng hồ. Anh mới ngủ được có bảy tiếng thôi mà !

- Tôi chẳng biết gì cả !

- Nhà anh có gần đây không ?

- Cảm ơn anh. Tôi ở Phú Nhuận.

- Thế thì gần. Để tôi báo tin dùm anh nghe.

Tôi lưỡng lự và không biết nghĩ sao tôi lại từ chối :

- Thôi khỏi anh ạ. Tôi không muốn cho gia đình biết... Anh Cận này.

- Anh nói đi.

- Tôi nằm đây luôn à ?

- Không tí nữa người ta sẽ đưa anh xuống trại bệnh. Có lẽ anh sẽ nằm ở trại Chỉnh Trực 1.

- Cảm ơn anh

79 | Chưa Tắt Nụ Cười

Cận gõ tay vào chiếc chân bột của tôi :

- Anh nằm nghỉ. Xin phép anh tôi qua phòng mổ.

Tôi mỉm cười :

- Vâng ! Cám ơn anh.

Cận bước đi, căn phòng trở lại cái không khí ngột thở của nó. Tôi trở về với những ý nghĩ của riêng mình. Thế là tôi yên chí lắm rồi. Tôi chỉ bị một viên đạn bắn vào chân và chỉ gãy xương thôi. Như vậy tức là thân thể tôi vẫn còn nguyên vẹn, không mất mát một bộ phận nào cả. Không đến nỗi nào nhưng cũng là một đổi thay quan trọng. Tôi nghĩ nếu mình có lành lặn, chắc chắn tôi cũng sẽ mang tật. Thân hình của tôi sẽ xiêu vẹo vì chân thấp chân cao. Tôi buông tiếng thở dài.

Bây giờ thì tôi đã tỉnh táo lắm rồi. Tôi muốn xem qua cái chân mình một chút. Tôi vén tấm drap lên... họ bó bột cái chân tôi từ gót lên đến bụng, tôi nhìn thấy vết máu thấm ra ở đùi. Người Y tá nói thật. Tôi chỉ bị thương ở đùi thôi. Một chút vui mừng len nhẹ trong tôi, tôi nghĩ, đó chỉ là niềm vui tạm bợ, dấy lên trong khoảnh khắc.

Tôi nằm trong căn phòng trắng toát nặc nùng mùi Oxy đó khoảng mười lăm phút kể từ lúc người y tá bỏ đi. Cánh cửa lại được đẩy vào, lần này không phải Cận

mà là một người khác. Ông ta tiề lại gần tôi nói :

- Thiếu úy Nguyễn phải không ?

Tôi gật đầu. Ông ta tiếp :

- Bây giờ Thiếu úy xuống trại bệnh.

Nói xong ông ta đẩy tôi đi. Bây giờ tôi mới biết tôi đang nằm trên chiếc giường có bánh xe.

Chiếc xe, tạm gọi như vậy, dừng lại trước một dãy nhà trắng. Tôi đọc kịp hàng chữ « Trại Chính Trục I » trước khi bị đẩy tuốt vào trong. Tôi được khiêng sang giường số 10, phòng 2 của trại này. Tôi đưa mắt quan sát chung quanh... Phòng có tám giường. Tôi nhìn sang chiếc giường đối diện... Một khuôn mặt thật trẻ đập vào mắt tôi. Anh ta chỉ khoảng 18 là cùng, khuôn mặt còn đầy nét ngây thơ và thương tích của anh ta là chiếc chân trái bị cụt. Tự dưng tôi thấy thương người lính trẻ đó mặc dù tôi chẳng hơn gì họ. Hấn, tôi gọi thế cho thân mật, nhìn tôi mỉm cười, tôi cười đáp lễ. Hấn tụt nhanh xuống giường, ngồi gọn trong lòng chiếc xe lăn, lái lại phía tôi.

- Thiếu úy !

Tôi ngạc nhiên :

- Sao chú biết tôi là Thiếu úy ?

81 | Chưa Tắt Nụ Cười

Hắn nhe răng cười thật vô tư :

- Dạ em thấy ghi ở đầu giường.

Tôi hỏi :

- Chú tên gì ? Bao nhiêu tuổi ? Đơn vị nào ?

Hắn đáp :

- Em tên Phương, 18 tuổi, ở tiểu khu Gia Định.

Tôi nhìn hắn :

- Phương này ! ... Chú hãy gọi tôi bằng anh, đừng gọi cấp bậc nữa nghe. Tôi tên Nguyễn, 23 tuổi, Sư đoàn 5.

Phương móc túi lấy gói thuốc Pall Mall mời tôi :

- Anh hút một điếu ! ... Thấy anh là em khoái liền. Anh có vẻ ngang tàng. Anh bị thương ở đâu ?

Tôi gài điếu thuốc lên môi :

- Cám ơn Phương. Anh bị thương ở chiến Khu D.

- Ô ! « Hết xẩy ! »

Tôi bật cười vì cử chỉ và lời nói trẻ con của Phương.
Tôi hỏi :

- Phương đi lính lâu chưa ?

Phương đáp :

- Dạ em mới đi năm ngoái. Em còn « sữa » lắm. Em tình nguyện mà.

- Sao em không học tiếp ? Đi lính chi sớm vậy ?

- Ai cho học anh ?

Bi thảm quá ! Lời nói làm tôi xúc động ! ... Tôi im lặng nhìn khói thuốc lãng đãng trong không. Hương vị của điếu thuốc làm tôi thêm thường một tách cà phê. Tôi đập nhẹ vào tay Phương :

- Ở đây có bán cà phê không Phương ?

- Anh « thêm » hả ? Để em pha cho. Em có mà.

Nói dứt câu, Phương quay xe trở về giường của hắn. Mặc dù mới quen Phương chưa đầy mười lăm phút nhưng tôi có cảm tình với Phương rất nhiều. Tôi yêu khuôn mặt trẻ con của Phương. Tôi yêu đức tính tốt của Phương và tôi yêu tấm lòng rộng mở của Phương.

Ở Phương tôi đã tìm được một cái gì quen thuộc lắm thì phải. À ! Tôi nhớ ra rồi. Phương gần gũi với tôi ở tấm lòng rộng rãi. Tôi cũng vậy, rất dễ làm thân và kết bạn.

Phương còn quá trẻ, chỉ bằng tuổi em tôi. Rồi mai đây trở về với tám thân tàn phế, Phương sẽ nghĩ gì ? Phương sẽ làm gì ? Cuộc đời của Phương còn dài quá. Tương lai của Phương còn xa vời quá. Niềm tin của Phương còn to tát quá. Ánh mắt của Phương còn ngây dại quá. Và khối óc của Phương còn non nớt quá ! ... Phương không thể làm gì được với chuỗi ngày dài lê thê tàn tạ. Tôi muốn nói với Phương một lời gì khác hơn là những câu thăm hỏi tầm thường. Nhưng tôi không đủ can đảm để mà nói.

Phương có người yêu chưa nhỉ. Nếu có, người yêu của Phương sẽ nghĩ sao ? Sẽ phản ứng thế nào khi đứng trước mặt Phương ? Một người lính trẻ tàn phế ! ? Một thân hình không còn nguyên vẹn ! ? Xót xa quá ! Thật thiệt thòi ? Tôi cầu xin cho Phương được nhiều may mắn...

Tôi nhìn lại thân phận mình. Cũng may tôi không có gì để mà chua xót, đắng cay nhiều như Phương. Dầu sao thân hình tôi vẫn còn nguyên vẹn và hiện tại tôi không có người yêu để phải chứng kiến thêm một cảnh đau lòng.

Vị Đại úy trưởng trại cất tiếng nói cắt đứt tư tưởng tôi :

- Yêu cầu các anh em thương bệnh binh trở về giường của mình để phái đoàn truyền giáo Tin Lành đến viếng thăm và ủy lạo.

Một vài tiếng vỗ tay, la hét vang lên. Tôi ngạc nhiên, họ có thể vui vẻ, hồn nhiên như vậy được sao ?

Tôi tưởng không khí của một trại bệnh phải buồn như tâm trạng của những người thiếu may mắn chứ ? Như tôi chẳng hạn. Mặc dù có thể được coi như là nhẹ nhưng tôi vẫn buồn và xót xa vô cùng khi nhìn xuống thân thể mình. Có lẽ họ tìm quên qua những phút giây vui vẻ ngắn ngủi đó chăng ?

Tôi nhìn Phương, hấn ngồi trên giường phì phà điều thuốc, trên môi không tắt nụ cười. Phin cà phê để bên cạnh đang nhỏ từng giọt thật chậm như nỗi buồn của tôi lây lất kể từ ngày khôn lớn.

Tôi nhìn xuống hai bàn chân của mình nằm song song với nhau. Tôi ngo ngoe những ngón chân của bàn chân trái. Tôi thấy con người của tôi là những ngón chân cử động yếu ớt đang cố gắng ngoi lên trong vũng lầy phù ngập đến cổ. Niềm hy vọng mong manh quá. Nhỏ nhoi quá.

Cơn nhức bắt đầu hành hạ tôi. Tôi nhăn mặt đau đớn. Một nửa thân tôi gần như tê liệt hoàn toàn. Từng thớ

85 | Chưa Tắt Nụ Cười

thịt, thần kinh giật lên theo nhịp độ đục khoét của vết thương ung mủ. Tôi nhắm mắt để cơn đau lắng xuống. Một khoảng tối dày đặc giăng ra trong tầm mắt hẹp hòi của tôi. Tôi thấy mình vùng vẫy, lặn mò trong bóng tối u mê đó cho đến lúc một bàn tay đặt nhẹ trên cánh tay trần trụi của tôi. Tôi mở mắt, một khuôn mặt hiền hậu của người con gái đập vào mắt tôi. Tôi còn đang ngỡ ngác thì cô ta hé môi cười, thật xinh tươi.

Cô ta hỏi tôi, giọng ngọt ngào :

- Anh còn mệt ?

Tôi gật đầu, hỏi một câu thật ngớ ngẩn :

- Cô là ai ?

Vẫn nụ cười đó, cô ta trả lời :

- Tôi là một người trong phái đoàn đi ủy lạo.

- A ! Tôi hiểu rồi ! ... Mời cô ngồi.

Tôi chỉ vào chiếc ghế đầu giường; cô ta ngoan ngoãn ngồi xuống. Bỗng dưng tôi thấy mình thèm nói chuyện một cách lạ lùng. Tôi hỏi cô ta :

- Xin lỗi cô tên chi ? Bao nhiêu tuổi ?

Nhận thấy câu nói của tôi có vẻ tự nhiên quá, bởi tôi đã quen như vậy rồi. Tôi vội vàng xin lỗi :

- Xin lỗi cô vì tôi quen tự nhiên và thân mật rồi. Mong cô đừng chấp. Tôi tên Nguyên, 23 tuổi, sư đoàn 5. Đó là lý lịch tạm của tôi.

Cô ta che miệng cười :

- Tôi thích cái tự nhiên của anh. Nó có vẻ « lính » quá. Cảm ơn anh đã cho tôi cái cảm tưởng gần gũi với anh hơn. Thân thiện với anh hơn. Tôi tên Loan 26 tuổi.

Tôi cố vui :

- A ! Như vậy thì phải đổi cách xưng hô. Chị lớn hơn là chị, em là em, được không chị ?

Chị Loan tròn mắt :

- Rất hân hạnh. Nguyên làm chị ngạc nhiên và cảm động quá. Chị thích những tâm hồn phức tạp nhưng ngay thẳng và chân thật như Nguyên.

- Cảm ơn chị đã quá khen ! ... Em nghĩ đời giả dối đã nhiều rồi. Ta không nên dối trá để khoác vào bộ mặt tâm thường đó. Nghĩa là chúng ta phải làm một cái gì để đừng tâm thường như họ.

87 | Chưa Tắt Nụ Cười

- Đó là ý kiến của Nguyên. Hay lắm ! Chị rất vui khi gặp được một khuôn mặt trầm buồn nhưng có cả một tấm lòng rộng mở như Nguyên.

- Em cũng rất vui khi gặp được một tấm lòng bác ái như chị.

- Chị em mình lại khen nhau rồi đấy nhé !

Tôi bật cười. Chị Loan hỏi :

- Nguyên vào quân đội lâu chưa ?

Tôi đáp :

- Dạ gần hai năm.

- Hồi trước Nguyên học ở đâu ?

- Em học Luật.

- Nguyên bị thương trong trường hợp nào ? Có thể kể chị nghe được không ?

- Chị thích nghe chuyện nhà binh ?

- Không hẳn. Nhưng chị muốn biết trường hợp bị thương của Nguyên.

- Vâng, chị chờ em chút.

Thói quen của tôi khi nói chuyện là phải có điều thuốc cầm tay. Tôi gọi Phương :

- Phương.

- Dạ ! ?

- Chú cho anh điều thuốc.

Phương ném gói thuốc cho tôi. Tôi rút một điều gài lên môi, châm lửa rồi bắt đầu câu chuyện :

- Em bị thương vào khoảng 17 giờ chiều hôm qua.

Chị Loan ngắt lời tôi :

- Ô ! Vậy là Nguyên mới nằm đây ! ?

- Vâng, vừa nằm đây chưa đầy một tiếng đồng hồ thì chị đến. Em xin kể tiếp, em là Sĩ quan chiến tranh chính trị của đơn vị. Em theo đơn vị trong cuộc hành quân ở chiến khu D. Địa danh này chắc chị đã được nghe nói đến nhiều. Khi cánh quân của đơn vị vừa tiến vào khoảng nửa tiếng đồng hồ thì Bộ chỉ huy của đơn vị đứng ở ngoài bị phục kích, em bị một viên đạn vào đùi. Em thiếp đi và không biết gì nữa cho đến lúc tỉnh lại; em thấy em nằm trong phòng hồi sinh của bệnh viện này ! ...

89 | Chưa Tắt Nụ Cười

Câu chuyện của tôi đã kết thúc nhưng chị Loan vẫn ngồi yên như đang chăm chú nghe âm thanh của câu chuyện còn văng vẳng. Đôi mắt chị thật xa xăm; chi cất tiếng hỏi :

- Nguyên nghĩ sao khi thấy thân thể mình mang thương tích ?

Tôi cười gằn :

- Làm gì bây giờ hả chị ? Nghĩ gì bây giờ hả chị ? Em buồn lắm chị ạ Cuộc đời của em bất hạnh quá. Khi mở mắt, còn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, em thèm sống, em khao khát được sống. Lúc biết chắc rằng mình đã sống, em lại chán tất cả. Em đã thiệt thòi và mất mát nhiều quá ! ... Bây giờ em đang chuẩn bị đón tiếp những cái nhìn dừng dung pha lẫn ái ngại của người đời. Em phải chuẩn bị để em đứng diên lên trước những khuôn mặt hèn hạ đó. Dĩ nhiên em không dám nói tất cả bởi vì đâu sao cũng còn những người xứng đáng là người. Em muốn nói đến chị.

- Cám ơn Nguyên ! ... Chị khuyên Nguyên nên bình tĩnh và tha thứ cho những người đó. Nguyên đừng có mặc cảm để gây thù oán chung quanh mình. Hãy giữ nguyên cánh cửa lòng đang rộng mở bởi vì xung quanh Nguyên còn rất nhiều tình thương chân thật. Nguyên phải hãnh diện bởi vì Nguyên đã góp một phần xương

máu trong việc giữ gìn quê hương đau khổ này. Nguyên phải hãnh diện khi Nguyên được Tổ Quốc nhìn nhận mình là một đứa con yêu. Nguyên cố gắng tìm quên trong công việc của mình và Nguyên phải nghĩ rằng Nguyên đang sống như trăm ngàn người bình thường khác. Tương lai của Nguyên còn đầy hứa hẹn. Cuộc sống của Nguyên còn dài. Nguyên còn quá trẻ. Nguyên hy sinh cho đất nước này ngàn ấy cũng đủ lắm rồi. Bây giờ, Nguyên có quyền nghĩ đến riêng mình. Hãy coi như ta trở lại từ khởi điểm. Chị tin rằng Nguyên sẽ làm được bởi vì trong ánh mắt Nguyên, chị thấy được cả một đức tính kiên nhẫn và chịu đựng. Mỗi người trong chúng ta đang thi hành sứ mệnh của Thượng Đế giao phó. Nguyên phải vui vẻ sống để làm tròn sứ mệnh của mình ! ...

- Chị Loan !

- Nguyên muốn nói gì !

- Em muốn nói... em vừa tìm được một nguồn an ủi vô biên, một hy vọng còn sót lại, một tình thương chân thật của một người không ruột thịt. Dù sao trong suốt kiếp sống tàn tạ còn lại, em cũng đã được cái hân hạnh nhận chân được một tình thân không vụ lợi, không tính toán. Chị Loan ! Em có một ước nguyện này, em muốn chị nhận em là đứa em kết nghĩa của chị. Chị nhận lời nghe chị Loan ?

Nét mặt chị hân hoan :

- Chị rất vui sướng khi có một đứa em như Nguyễn. Nguyễn à ! Kể từ giờ phút này, em là em của chị, chị có cảm tưởng rằng chị có một trách nhiệm thật lớn lao đối với Nguyễn. Chị sẽ giúp đỡ và an ủi Nguyễn trong suốt kiếp sống còn lại. Chị mong rằng em sẽ tìm được một nguồn vui, một sự thanh thoi trong tâm hồn mỗi khi chị đến với em.

- Như vậy là em không có quyền bất mãn và kết án đời nữa phải không chị ? Chị đã đến với em như buổi chiều vàng của rừng thu chờ cơn gió thoảng. Em sẽ hát cho chị nghe những ca khúc trẻ xóa bỏ hận thù như bài « Huế - Sài Gòn - Hà Nội »...

- Em của chị có vẻ nghệ sĩ lắm.

- Bởi cái chất nghệ sĩ mà em mới khổ, mới trầm buồn lạnh lùng như chị nói ! ... Nhưng đó chỉ là khuôn mặt của em thôi. Em vẫn cần tình thương, vẫn rộng mở cửa lòng để đón nhận những tình thương chân thành đó ! ...

- Chị nghĩ như thế này Nguyễn. Loài người cần nhau, chờ nhau và cho nhau tình yêu. Mà trong tình yêu thì khó tránh được vị kỷ, khó tìm đến vị tha. Nếu có, thì tìm đến một mức độ nào đó thì hết, thì vỡ. Không chịu đựng được nữa, rồi tiếp đó là đầy rẫy ưu phiền, cay

đáng, oán trách ! ... Đó là nguyên nhân sâu kín nhất để xua đẩy con người đến chỗ mất niềm tin, chết hy vọng. Nhưng nếu chúng ta có được một thứ « tình thương » như tình thương của Thượng Đế đã thương yêu loài người thì mỗi đời sống của chúng ta sẽ hạnh phúc biết bao. Thoải mái biết bao. « Tình yêu thương hay nhịn nhục, nhân từ, chẳng ghen tị, chẳng khoe mình, chẳng kiêu ngạo mà tình yêu thương hay dung thứ mọi sự, tin mọi sự, trông cậy và nhẫn nhục trước mọi sự... ». Thật là tuyệt. Nếu chúng ta có một tấm lòng như vậy thì chúng ta mới tin tưởng, hy vọng và hy sinh cho nhau mà không hề thắc mắc, so bì... Tại sao chúng ta không sống như vậy được? Dĩ nhiên, chung quanh chúng ta đầy rẫy dối gian, lừa lọc... Nhưng kệ họ. Ai gần được mình, ai thấy được đời sống mình tức là thấy được một thứ thương yêu ngọt ngào, thanh khiết. Chính đó, ta mới gây được niềm tin trong ta, trong họ, trong những người gần gũi ta. Hạnh phúc là ở chỗ đó đó Nguyên ! Đời sống của chúng ta có ý nghĩa cũng ở chỗ đó. Và giá trị cũng ở chỗ đó ! ...

Tôi gài một điều thuốc khác lên môi :

- Em quá nhỏ bé khi đứng trước mặt chị.

Chị Loan cười :

- Chị cũng chẳng hơn gì Nguyên. Nếu có, chỉ là những

điều chị đã học hỏi và thu lượm được trong kinh sách, trong giáo lý thế thôi ! ... Chị thấy Nguyên có những đức tính khiêm nhường, nhẹn nhục và kiên nhẫn. Nguyên đã có đủ điều kiện để xứng đáng là « người ». Nguyên hãy quên tất cả để tìm lại sự thanh thản trong tâm hồn. Nguyên hãy nghĩ và cầu xin ở Thượng Đế. Tìm sự bình an tuyệt diệu trong Chúa. Ngài yêu thương và không bao giờ phản bội loài người. Chúa ở gần chúng ta lắm. Bất cứ ai cần Ngài, cần tình thương Ngài, cần sự san sẻ của Ngài, cần một nơi nương tựa cho tâm linh mình, chỉ việc đến với Ngài, kêu Ngài nhỏ nhỏ sẽ có tiếng phán êm dịu bên tai mình « Hỏi những kẻ gánh nặng và mệt mỏi, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho người được yên nghỉ. Ta sẽ ban cho người tình yêu thương vĩnh cửu ... ». Nguyên sẽ tìm thấy ánh sáng cho tâm hồn mình qua niềm tin trong Thượng Đế. An ủi lắm Nguyên ạ ! Hạnh phúc lắm Nguyên ạ !

- Em cảm ơn chị đã cho em một niềm tin, một hy vọng còn sót lại.

Tôi nhìn thẳng lên trần nhà, tôi không thấy gì cả bởi vì trong tôi xúc động vẫn âm ỉ cháy. Tiếng Phương gọi làm tôi giật mình :

- Anh Nguyên ! ... Cà phê nguội rồi.

Tôi nhìn hắn cười thật tươi :

- Ngươi uống theo ngươi. Chú qua đây.

Vẫn những cử chỉ thật nhanh nhẹn, Phương tụt khỏi giường, ngồi gọn trong lòng chiếc xe lăn. Tôi yêu Phương thật nhiều như tôi vừa đón nhận một tình thương hiếm có trong cuộc sống đầy rẫy mưu mô này...

CHƯƠNG VI

Sau hai tháng nằm trong bệnh viện, tôi trở về trên đôi nạng gỗ. Thân xác héo hon, điêu tàn. Từng bước nghiêng ngửa, nặng trĩu u buồn như đôi nạng mà tôi đang kẹp bên hai cánh tay yếu ớt. Những dự đoán của tôi quả không lầm. Tôi đã nhận đón những tia nhìn dừng đọng, những cái bĩu môi nhẹ nhàng và những nụ cười khinh miệt. Cặp lon trên cổ không đủ để níu kéo phần nào tư cách của tôi. Mọi người đã hẹp hòi, chỉ đánh giá trị tôi qua đôi nạng, sản phẩm của chiến tranh.

Bông mai vàng lóng lánh thật đầy nhưng chắc chắn nó không nổi bật bằng đôi nạng mà tôi đang có bên người. Tại sao thiên hạ chỉ nhìn tôi qua cái bề ngoài tầm thường, xót xa thôi nhĩ ! ? Còn con người của tôi ! ? Tư cách của tôi ! ?

Tôi nhìn đôi nạng, mặc dù nó chỉ là một vật vô tri nhưng tôi yêu nó vô cùng. Dáng dấp của nó thật hiền hòa và dễ thương. Vậy thì tại sao mọi người lại ghét nó? Nó có tội tình gì ? Bạn thân của tôi ơi. Đôi nạng là bạn thân của tôi đó. Hãy ở bên tôi, dù chỉ trong một thời gian ngắn ngủi nào đó. Tôi vẫn quý mến bạn, tôi vẫn yêu bạn như yêu một kỷ niệm khó quên trong đời. Sau này, cho dù tôi không cần đến bạn nữa thì bạn vẫn chễm chệ ngự trong căn phòng của tôi, muôn đời và mãi mãi.

Tôi cảm phục và cảm ơn những tia nhìn, ánh mắt xót thương tôi. Họ đã nghĩ gì về tôi ? Xót xa cho một thân phận tật nguyền nhỏ nhoi yếu đuối ? Xót xa cho một khuôn mặt trẻ nhún nhúm vì vết tích của chiến tranh? Xót xa cho một tương lai gập ghềnh xiêu vẹo như đôi nạng gỗ chống đỡ nặng nề ? Xót xa cho một tâm hồn khao khát sống đang nuốt thắm những giọt lệ đau thương ? ... Tôi vẫn gục mặt, tập cúi đầu kể từ ngày tôi hân hoan khoác cho mình một khuôn mặt mới, chiếc áo mới. Tôi thắm thía nỗi cô đơn và tôi thú nhận tôi mang nhiều mặc cảm đối với người đời. Thật khó mà tìm được một Phương, một chị Loan thứ hai trong cuộc sống đầy rẫy những ưu phiền và bất công này.

Tôi sẽ làm gì với chuỗi ngày tàn tạ còn lại ? Vẫn khập khễnh trên đôi nạng, lê từng bước nặng nề trong căn nhà nhỏ nhoi ẩm cúng này, giữa khu phố lao xao này ! ? Tôi cảm thấy tôi là kẻ cô đơn nhất trên đời. Tôi cần một đối tượng để sống ít nhất trong lúc này. Hình như khi đạt đến tận cùng của cô đơn... Người ta khao khát một tình thương, tình yêu không tính toán. Nhưng ai là người có cả một tấm lòng, một tia nhìn cao đẹp để sẵn sàng đến với tôi bằng một tình yêu thương chân thành. Một ước mơ thật tầm thường nhưng cũng thật khó kiếm ! ? Đến với tôi tức là chấp nhận sự kiên nhẫn, chịu đựng. Đạp đổ tất cả mọi thành kiến bất công. Dừng đứng trước những tia nhìn dèm pha, soi mói. Quay lưng

trước những lời nói tầm thường của những kẻ hẹp hòi, ích kỷ ! Ai ! ? Người con gái nào có đủ can đảm坦然 nhiên đi bên tôi ! Đi bên cạnh một kẻ tật nguyền ! Diu tôi trên khắp nẻo đường thành phố !

Niềm hy vọng mong manh quá. Vì thế tôi an phận. Tôi không dám ngược nhìn lên, tôi không dám mơ ước khi nhìn lại thân phận mình. Có phải đời đã dạy cho mọi người nhìn bằng những tia nhìn thật tàn nhẫn. Có phải đời đã dạy cho mọi người những mưu mô xảo quyệt, những tính toán hơn thua. Bề ngoài : Tôi chỉ là một tên lính trẻ tầm thường. Địa vị : Tôi chỉ là một anh sĩ quan có cấp bậc nhỏ bé nhất. Đó ! Con người của tôi đó. Vốn liếng của tôi đó. Chỉ có ngàn ấy thôi. Vì thế tôi không có quyền, không được quyền thì đúng hơn, mơ ước những cái viển vông như vậy được ...

Nhưng đó chỉ là ý nghĩ riêng của tôi trong những giây phút bất mãn và hận thù dâng lên trong huyết quản. Những điều tôi sợ, tôi trốn tránh lại là những sự việc Thượng Đế đem đến cho tôi. Vâng ! Có nghĩa là tôi đã mơ ước, tôi đã bị cuốn hút bởi ánh mắt buồn vô tận của Mai. Người con gái đã hiện diện trong tôi thật bất ngờ như cơn nắng quái nhảy múa rộn ràng giữa buổi chiều tàn. Mai ! Tôi muốn gọi tên Mai trong suốt kiếp sống tàn tạ còn lại này. Tôi muốn nuốt trôi khuôn mặt tươi vui của người con gái đó. Tôi muốn ngủ vùi trong suối tóc

mây tung bay vùn vũ nghiêng xuống vai gầy của Mai. Tôi muôn ngụp lặn trong đôi mắt buồn sâu thăm thẳm của Mai. Và tôi muôn chết đi hàng giờ khi tôi dừng lại giữa lúc đôi môi Mai hé cười thật xinh tươi. Tôi đã nhớ nhung, khắc khoải và ngủ vùi trong niềm mơ ước đó.

Dấu chân ngọc ngà và dáng dấp xinh xắn của Mai đã dẫm trong lòng ngực, đi sâu vào tiềm thức của tôi. Tôi bắt đầu tin tưởng và tìm lại được nguồn sống trong bể hạnh phúc bao la đó. Để bây giờ tôi vẫn cầu xin những gì đã và đang xảy ra đều là sự thật chứ không phải là một giấc mơ hảo huyền.

Tôi đưa tách cà phê lên môi nhấp vào từng ngụm nhỏ. Cà phê chưa chắc đã đắng bằng cuộc đời của tôi. Tôi mỉm cười, nụ cười kiêu hãnh của một người chiến binh còn đang tin tưởng mãnh liệt vào tương lai đời mình.

Người đời nhìn tôi và đánh giá trị tôi như thế đấy. Nhưng tôi bất cần. Bởi vì tôi có quyền hãnh diện rằng tôi là đứa con yêu của Tổ Quốc. Tôi có quyền hãnh diện rằng tôi đã làm một việc mà ít người làm được. Dĩ nhiên cái số ít đó là những kẻ vô ý thức, đang sống phê phõn trên sự hy sinh cao cả của chúng tôi.

Mặc cảm thật đấy. Nhưng có lẽ đó chỉ là những giây phút buồn bực vây hãm tôi. Còn bình thường, tôi cũng vẫn hãnh diện khi tôi đang khoác trên người bộ quần áo

99 | Chura Tắt Nụ Cười

ka-ki pha màu đất.

Tôi nhưn người nhìn thật kỹ bóng dáng quen thuộc vừa đập vào mắt tôi. Tôi gọi thật to, gần như hét :

- Dững, Dững ! ...

Tôi đưa tay vẫy Dững. Nhận ra tôi, Dững mừng còn hơn vợ được của. Hấn nhảy xô vào quán, chúng tôi ôm nhau chăm lấy nhau trước hàng chục con mắt ngạc nhiên của mọi người.

Dững kéo ghé ngồi :

- Mà bị thương bao giờ vậy ?

Tôi chìa gói thuốc mời Dững :

- Hai tháng rồi.

Dững nhả ngậm khói đầu :

- Sao không viết thư báo cho tao biết ?

- Quên địa chỉ của mà rồi.

Dững mắng yêu :

- Thằng khôn ! Bị thương trận nào ? Nhẹ chứ ?

- Tương đối nhẹ. Gãy xương đùi. Tao bị ở chiến khu D trong chiến dịch Đồng Khởi.

- Mừng cho mày ! Liệu có được giải ngũ không ?

- Không biết ! Nhưng tao muốn ở lại.

Dũng ngạc nhiên :

- Sao vậy ?

Tôi rít mạnh hơi thuốc :

- Thích, sau lần bị thương này, tự dung tao thấy yêu nếp sống đại gia đình Quân đội. Khung cảnh sinh hoạt và anh em trong đơn vị khiến tao thấy nhớ nhớ thương thương và tao thấy đời quân ngũ không còn gì đẹp bằng?

Dũng yên lặng, tôi tiếp :

- Ngày xưa phải giã từ sách vở lên đường nhập cuộc, bỡ ngỡ, xa lạ ở những bước chân đầu cho một khúc quanh cuộc đời, chưa bao giờ tụi mình nghĩ đó là lý tưởng. Bây giờ trưởng thành trong quân ngũ, mặc dù tuổi lính chưa được bao nhiêu nhưng tao cũng cảm thấy không thể rời xa nó được. Nó đã quá quen thuộc với mình, gần gũi với mình và tao thương nó như thương cuộc đời của tao.

- Mày đổi thay nhiều quá.

- Đổi thay từ hình hài đến tư tưởng phải không mày? Có như thế mới là lính. Thú thật với mày ban đầu tao

101 | Chưa Tắt Nụ Cười

cũng bất mãn và mặc cảm về sự thua thiệt của mình lắm. Nhưng nghĩ lại, sự hy sinh của tao chưa thấm thía vào đâu nếu đem so với sự hy sinh của muôn ngàn người khác ! Vì thế tao không có quyền bi quan mà ngược lại tao phải hãnh diện về chiến tích mà tao đang có trên người. Mà đừng nghĩ rằng tao đang tuyên truyền và méo mó nghề nghiệp. Tao đã rất thành thật khi nói như vậy. Mà thử nghĩ lại xem.

Dũng gật gù :

- Mà nói đúng. Có đôi lúc tao thấy tao không thể tách rời đơn vị được. Bằng chứng là những lần về phép, nếu ở Sài Gòn chừng hai ngày là tao thấy nhớ đơn vị ngay. Tao công nhận tình huynh đệ và nếp sống quân ngũ rất gắn bó với mình ! ... Thôi bỏ qua chuyện đó đi. Mà giờ sao ?

Tôi nhún vai :

- Vẫn nghỉ 29 ngày tái khám. Hy vọng sẽ trở lại đơn vị trong một ngày gần đây. Còn mà ?

- Tao ? Vẫn tà tà ! Không có gì thay đổi.

- Mau thật mà nhỉ ?

- Ừ, mau thật !

Tôi nhìn những khuôn mặt trẻ có mặt trong quán cà phê quen thuộc này. Họ là hình ảnh của tôi ở những năm về trước. Chắc hẳn khối óc non nớt của họ chưa thể ý thức được rằng thế nào là ý thức ? Thế nào là tương lai ? Họ đang vui đầu trong một nếp sống buông thả, hưởng thụ. Họ là những con thiêu thân đang lao đầu vào lửa mà họ không hề hay biết ! Tôi không dám trách cứ họ bởi vì tư cách nào để mà trách cứ ?

Mỗi người có một ý nghĩ và sự lựa chọn khác nhau. Quan trọng chẳng là ở chỗ lựa chọn đúng con đường mà mình sẽ đi. Có người chọn binh nghiệp làm lý tưởng đời mình, như ông anh tôi chẳng hạn. Và cũng có người quyết tâm theo đuổi việc học. Nhưng thà rằng quyết định hẳn như vậy và cứ thế mà đi. Tôi không có quyết định dứt khoát vì thế tôi mới đánh lạc hướng tương lai đời tôi. Tôi thương hại những khuôn mặt trẻ đó như những người đã đi trước chúng tôi, thương hại tôi.

Dũng phá tan sự yên lặng :

- Mà không bắt mãi. Lạ thật.

- Bắt mãi ? Có chứ ! Như những lúc tao đặt chân ra đường chẳng hạn. Mà biết không ? Thiên hạ chỉ nhìn đôi nạng mà tao đang khoác trên người. Tại sao họ lại có thể có những tia nhìn dừng dừng và khất khe như vậy được ? Đúng lý ra họ phải dành cho tao nhiều niềm

cảm mến chứ ? Đó, bất mãn là ở chỗ đó.

- Chuyện ! Đòi mà mày ! « Thế thái nhân tình gớm ghiếc thay ! »

- Ủ, thế thái nhân tình !

Dững vồ nhẹ vào vai tôi :

- Tao hỏi thật mày nhé. Những lúc nhìn lại thân thể mình, mày nghĩ sao ? Cho cả hiện tại và tương lai ?

Tôi rút một điều thuốc khác gài lên môi :

- Thân thể ! ? Hiện tại ! ? Tương lai ! ? Hừ ! (Tôi bật cười khan). Lúc vừa tỉnh, tao nhìn lại thân xác mình ngay. Tao cầu xin cho hình hài tao còn nguyên vẹn. Tao không muốn mất mát bất cứ một phần nhỏ nào trên thân thể. Tao thèm sống. Tao khao khát sống và yêu đời kinh khủng. Tao công nhận tao đã ích kỷ khi van xin như vậy. Nhưng đó chỉ là cái ích kỷ nhỏ mọn đáng thương của cá nhân tao, không động chạm đến quyền lợi của bất cứ ai cả. Và khi tao đủ tỉnh táo để nhận thức được rằng thân hình tao nguyên vẹn, tao mỉm cười sung sướng ! ... Nhưng nụ cười không trọn vẹn khi tao tiếp tục nghĩ đến ngày trở về trên đôi nạng gỗ. Tao đã mừng tượng ra những khuôn mặt lạnh lùng, dửng dưng của người đời. Tao đau đớn, xót xa cho thân phận tật nguyền của tao. Tao không còn một chút tin tưởng và hy vọng vào

tương lai. Tao nghĩ, tương lai của tao sẽ u buồn như đôi nạng gỗ mà tao đang khoác bên người ! Tao chán nản, buông xuôi và không còn tha thiết sống như lúc vừa tỉnh lại. Nhưng... đời nó hay có những chữ « nhưng » bất ngờ lắm mày ! Nhưng tao làm và tao lại bắt đầu tin tưởng từ lúc tao đón nhận được một tình thương chân thành không vụ lợi của một người chị kết nghĩa. Nhìn xung quanh phòng bệnh, tao thấy tao còn may mắn và diễm phúc hơn anh em nhiều. Họ còn bị nặng hơn tao, người cụt chân, người cụt tay, thế mà họ vẫn bình thản cười đùa... nụ cười thật hồn nhiên và đầy tin tưởng. Như thằng Phương chẳng hạn, hắn mới có 18 tuổi, cụt mất một chân tao nhận hắn làm thằng em kết nghĩa. Từ đó tao không còn buồn và mặc cảm một mảy may nào cả. Tao vẫn vui để mà sống. Tao vẫn cười để dồn hết tin tưởng vào tương lai. Cho đến ngày tao rời khỏi bệnh viện, chống nạng trở về và thực sự đối diện với đời. Tao lại mất niềm tin và cô đơn hơn bao giờ hết. Tao thù ghét người đời, tao bất mãn cùng cực. Lúc bấy giờ tao thật sự xót xa cho thân phận của tao. Tao thèm thuồng, tao ao ước có một tình thương để nương vào đó mà sống. Nhưng nhìn lại thân phận mình, tao thấy tao quá ngu xuẩn khi ước mơ như vậy. Và rồi tao lại cúi đầu an phận. Nhưng... - lại chữ « nhưng » tai ác ! - Đời tao sao có nhiều chữ nhưng ghê mày ạ. Tao đã gặp một khuôn mặt ngây thơ bé bỏng, một ánh mắt thiết tha, một tâm

lòng chân thật rộng mở, nàng đã đến với tao thật bình thản, không đắn đo, suy nghĩ và chúng tao đang bắt đầu một cuộc tình diệu vợi ! ...

Dững ngạc nhiên, ngắt lời tôi :

- Khoan, nàng nào ? Còn em Diễm của mày đâu ? Quên mất ! Mãi nói chuyện với mày, tao quên hỏi thăm.

Tôi búng đi mẩu thuốc còn lại. Một thoáng buồn len nhẹ vào hồn tôi. Tôi gõ tay lên mặt chiếc bàn trợ trụ :

- Diễm ! ? Phải gọi là « Diễm xưa » mày ạ ! Bởi vì em đã bỏ tao đi lấy chồng từ lúc tao còn đang hăng say đánh đấm trên Bình Dương. Còn nàng của tao bây giờ mày không biết đâu. Em tên Mai ! Hiền, ngoan và cao cả kinh khủng.

- Lạ nhỉ ! Con Diễm nó yêu mày lắm cơ mà ?

- Có thể vì hoàn cảnh. Biết đâu ông cụ bà cụ em ép buộc ? Tao cũng không tận tường về nguyên do mà em bỏ tao để bước lên thềm hoa đặng với người khác ?

- Chuyện khó tin ...

- Nhưng lại có thật !

- Phản ứng của mày ?

- Buồn lai rai. Tội gì buồn nhiều cho khổ vào thân lại còn mang tiếng thất tình. Thỉnh thoảng nghĩ lại tao vẫn thấy đau như thường. Nhưng bây giờ thì hết rồi.

- Nhờ cuộc tình đẹp như chuyện thần tiên đang vun đắp ! ?

- Ừ ! Hạnh phúc của tao đó. Nguồn sống của tao đó. Em đã đem lại cho tao những bất ngờ sừng sốt, niềm hy vọng để mà vươn lên.

- Mừng cho mày, còn thằng Dương ?

- À ! Mày nhắc tao mới nhớ. Con Vy đá nó rồi. Nghe nói em chê Thiếu úy để xây « lâu đài tình ái » với một chàng sinh viên Y khoa.

- Thêm một đôi thay ! Tao không ngờ.

- Còn mày ? Em Ngọc sao ?

- Chẳng có gì thay đổi.

- Đến lượt tao mừng cho mày ! À ! còn thằng Bằng sao ? Có được tin tức gì của nó không ?

- Không !

Dững đáp thật ngắn ngủi . Chúng tôi lại ngồi yên lặng mỗi thằng theo đuổi một ý nghĩ riêng tư.

Trong một thoáng, hình ảnh Mai lại đến với tôi thật nồng nàn. Tôi ôn lại ngày đầu gặp gỡ. Ngày mà cho đến chết tôi cũng không thể quên được. Mai đến với tôi thật tình cờ... người con gái đó nhìn tôi mỉm cười. Đôi mắt cô ta phát ra những tia nhìn thật đậm ấm, thật xót xa, là cả một an ủi diệu vợi đối với tôi. Tôi mỉm cười đáp lễ và cảm ơn. Chẳng nhẽ chỉ có ngần ấy thôi sao ? Vô lý quá ! Tôi hỏi :

- Cô là chị của bé Tuyết ?

Nàng gật đầu và đáp bằng một nụ cười :

- Vâng !

- Xin lỗi cô ! Tôi hơi tò mò. Cô tên chi ?

- Dạ ! Em tên Mai.

- Mai ! ? Một loài hoa ! ... Hằng ngày cô phải đi đón bé Tuyết và em tôi ?

- Vâng !

- Thế mà bây giờ tôi mới biết. Có muộn không Mai ?

Mai e lệ mỉm cười. Người con gái đứng trước mặt tôi là chị của bé Tuyết, bạn của bé Chi, em tôi.

Mai hỏi tôi, giọng trong mát :

- Anh bị thương làm sao đấy ạ ?

- Cám ơn Mai. Tôi bị đạn làm gãy xương đùi. Không đến nỗi nào. Nhẹ thôi.

- Anh bị lâu chưa ạ ?

- Khoảng hơn hai tháng.

- Cũng may anh nhỉ !

- Tôi cũng nghĩ vậy ! ... Mai học đến đâu rồi ?

- Dạ ! Em học lớp 11; năm nay thi. Sợ ghê anh ơi.

- Giỏi quá ! Chúc Mai thi đỗ để thôi sợ.

Mai bật cười :

- Anh chúc sớm quá. Còn lâu mà anh... Anh đi lính lâu chưa ạ ?

- Gần hai năm rồi Mai. Mau thật. Như một giấc mơ. Thỉnh thoảng đi ngang các trường học lại thấy như nhớ, thèm thuồng.

- Xin phép anh cho Mai về kéo trẻ. Chúc anh mau bình phục.

- Cám ơn Mai ! Nếu Mai không chê, cho anh được cái hân hạnh nhớ ngày hôm nay là ngày kỷ niệm. Hôm nào rảnh, mời Mai vào chơi, chúng ta nói chuyện nhiều.

- Vâng, Mai hứa sẽ vào thăm anh.

Có ngờ đâu buổi gặp gỡ tình cờ đó đã thay đổi hoàn toàn con người tôi ! ? Tôi bắt đầu mơ ước và tin tưởng mãnh liệt vào ngày mai hạnh phúc sẽ đến với tôi. Cái ngày mai mà chưa bao giờ tôi nghĩ đến. Hạnh phúc ở trong tầm tay tôi. Tôi phải ôm nó thật chặt bởi vì trong suốt một đời người, dễ gì tìm được một bất ngờ, một may mắn thứ hai ! Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa tin lắm vào những diễn tiến tốt đẹp không ngừng.

Tôi hãnh diện với những gì mà tôi đang có. Tình yêu của tôi đã được đắp xây, vun trồng từ những ngọt ngào thanh khiết, hy sinh cao cả. Tôi cảm phục Mai, một tâm hồn bé nhỏ nhưng ẩn chứa bên trong cả một kho tàng thương yêu vĩ đại. Tôi có quyền và tôi phải tuyên dương tình yêu của tôi như tôi vẫn hằng tuyên dương thân thể tận nguyên của tôi.

« Tình yêu như trái phá ! Con tim mù lòa ! » ... Vâng! Con tim tôi đã mù lòa bởi những tia nắng rực rỡ hào quang xuất phát từ mặt trời Mai. Tình yêu quả thật có một sức công phá mãnh liệt. Trái phá nổ tung, thay đổi cuộc đời tôi, con người tôi. Tôi thầm cám ơn Thượng

Đế đã ban cho tôi nhiều diễm phúc bất ngờ.

Bây giờ thì tôi không còn gì để mà mơ ước hơn. Tôi không có quyền bất mãn và đề hận thù dằng cao. Tôi không có quyền gục đầu an phận và tôi cũng chẳng buồn để ý đến tình đời để mà lên án gắt gao hoặc đả phá mãnh liệt. Tôi không cần gì cả bởi vì bên tôi đã có Mai. Một Mai thật huyền diệu tuyệt vời...

Dững cắt đứt tư tưởng tôi :

- Mong mơ nhỉ !

Tôi cười thú tội :

- Có quyền chứ ?

- Cho tao gửi lời « tuyên dương » em gì đó !

- Mai !

- Ừ ! Mai ! Cao cả lắm. Đẹp lắm. Thánh thiện vô cùng. Mà hãy sung sướng với tình yêu mà mày đang có. Tao khoái những « huy hoàng » như vậy.

- Cảm ơn mày. Thay mặt Mai tao cảm ơn mày.

- Ít ra cuộc đời cũng phải ngó lại mình chút chứ mày nhỉ !

- Tao nghĩ vậy !

111 | Chưa Tắt Nụ Cười

- Tao mong rằng tình yêu của mày sẽ thênh thang chứ không đầy sóng gió bạo tàn.

- Tao cũng cầu xin và hy vọng như thế.

- Nguyên này !

- Ờ ?

- Tao cũng bắt đầu « yêu » binh nghiệp rồi đây nhé.

- Chẳng có gì lạ. Không theo được lý tưởng này thì đặt ra cho mình một lý tưởng khác. Đời quân ngũ cũng là một lý tưởng cao đẹp nếu đã bắt tay nhập cuộc. Những con mắt bàng quan thường nhìn nó bằng một khía cạnh lệch lạc, sai lầm cũng chỉ vì họ không phải là người trong cuộc thế thôi ! ...

Dững im lặng. Chúng tôi nhìn nhau... đôi mắt phát ra những tia nhìn tin tưởng ! ...

CHƯƠNG VII

Tôi nhìn mình trong gương. Lần đầu tiên tôi đứng trước tấm gương thật lâu để đối diện với khuôn mặt của mình. Tôi không cười nhưng tôi có cảm tưởng đôi môi tôi vẫn hé mở như những nụ hoa vừa chớm nở. Chưa tắt nụ cười. Vâng ! Cuộc đời tôi đâu đã héo úa như tôi tưởng. Nụ cười vẫn rạng rỡ trên môi. Tôi vẫn sống trong hạnh phúc tuyệt vời và cuộc đời bình thường của riêng tôi. Tôi bây giờ và tôi của những tháng về trước hẳn là hai thái cực. Tôi tin vậy.

Tôi đã « già » chưa nhỉ ! ? Tôi bật cười khan. Mới có hai mươi ba tuổi mà cứ nghĩ mình là một « ông cụ » không bằng ! Nhảm quá ! Tôi còn trẻ lắm. Trẻ vô cùng. Và tôi yêu đời kinh khủng. Tôi yêu đời hơn bao giờ hết dù bên tôi, đôi nạng vẫn quán quít như một người bạn thân. « Kỷ vật cho em ». Tôi sẽ giữ đôi nạng này làm kỷ vật cho Mai. Tôi tin rằng Mai sẽ hoan hỉ đón nhận bởi vì dù sao nó cũng là một chứng tích tuyên dương tình yêu của hai đứa.

Mai ! Lúc nào tôi cũng nghĩ đến Mai. Nhiều lúc tôi mời Mai đi chỗ khác để tôi làm việc. Mai cũng nhất định không đi. Hình ảnh Mai vẫn chễm chệ ngự trong tiềm thức tôi. Cuộc đời tôi đã thực sự gắn liền với cuộc đời Mai. Niềm vui của Mai là niềm vui của tôi. Nỗi buồn của Mai là nỗi buồn của tôi. Tôi cảm thấy chúng

tôi đã có trách nhiệm với nhau kể từ giờ phút này. Tình yêu mầu nhiệm như thế đó. Liên hệ như thế đó.

Tâm hồn của Mai trong vắt như nụ cười hồn nhiên của Mai. Hẳn Mai cũng đang tin tưởng vào tình yêu nồng thắm của mình và hy vọng thật mãnh liệt vào tương lai. Tôi thương Mai hơn ở đức tính chân thật và ngây thơ bé bỏng đó. Trong thâm tâm, tôi tự hứa, tôi sẽ dìu Mai từng bước thật nhẹ nhàng, thanh thản trên suốt quãng đời còn lại.

Tôi vuốt qua mái tóc một lần cuối trước tấm gương. Tôi chóng nạng ra đường, đến nhà Mai theo như lời hẹn. Những buổi hẹn hò đầy hứa hẹn và thật náo nức của những kẻ yêu nhau.

Thiên hạ bắt đầu để ý đến tôi và nếu bất chợt tôi ngược nhìn lên, chắc hẳn tôi sẽ bắt gặp một vài tia nhìn dừng đọng pha lẫn khinh miệt. Tôi cũng chẳng buồn để ý đến họ và tôi rất thản nhiên. Thản nhiên như tôi đang đi giữa chốn không người.

Nhà Mai gần nhà tôi vì thế tôi đi chỉ mất độ 5 phút là cùng. Vừa trông thấy tôi, bé Tuyết chạy ra đón :

- Anh ạ !

- Ủ ! Chị Mai có nhà không em ?

Tôi biết chắc là Mai có nhà bởi vì tôi đã hẹn với Mai rồi cơ mà. Nhưng không hiểu sao tôi vẫn cứ hỏi mặc dù tôi biết câu hỏi của tôi thừa thãi và tôi chẳng cần nghe câu trả lời.

Bé Tuyết nhường chỗ cho tôi bước vào :

- Có ạ ! Chị Mai đang ở trong nhà đó anh.

Tôi theo Tuyết bước vào nhà trong; Mai đang bận với chiếc máy đánh bánh trên tay. Trông thấy tôi, Mai ngược nhìn lên hỏi :

- Anh đúng hẹn quá vậy ?

- Chuyện, hẹn với người đẹp thì phải đúng giờ giấc chứ. Không sai một khắc.

- Anh lại trở tài nịnh rồi.

- Nịnh cũng được chả sao.

Mai chỉ vào chiếc ghế trước mặt :

- Anh ngồi tạm đó đi. Mai đang bận tay một chút.

- Chịu khó nhĩ !

- Làm bánh thú vị lắm anh ơi. Nhưng mệt và mắt công vô cùng.

- Bác gái đâu rồi Mai ?

- Mẹ Mai có việc cần phải đi ra phố.

Bây giờ tôi mới để ý đến lối cột tóc bím của Mai. Buộc tóc theo kiểu này, Mai xinh xắn và trẻ trung hơn xưa tóc thè. Khuôn mặt của Mai rục rờ hơn và tươi vui hơn. Mai còn trẻ con quá ! Nhưng chắc chắn là chỉ trẻ con trong ý nghĩ của tôi thôi. Còn đối với mọi người, Mai vẫn là một thiếu nữ đang trong tuổi lớn khôn từ vóc dáng đến tư tưởng.

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt Mai... đôi mắt buồn và thăm thẳm có một sức lôi cuốn thật mãnh liệt tia nhìn của kẻ đôi diện. Khuôn mặt này đã ăn sâu vào tâm não tôi, nằm ngủ thật hiền hòa trong đôi mắt tôi và chêm chệch ngự giữa trái tim tôi. Tôi không nói nhưng ánh mắt của tôi đã nói lên thật nhiều và tôi linh cảm Mai cũng đón nhận được nhờ những giác quan bén nhạy của tình yêu.

Dường như khi yêu, người ta không cần phải nói lên thật nhiều. Chỉ cần im lặng nhìn nhau... sự yên lặng đầy ý nghĩa chất chứa hàng vạn ngôn ngữ tình yêu. Và cũng chẳng cần phải diễn tả. Hãy để cho thời gian và không gian trở gót. Để cho trái tim cùng hòa nhịp ! ...

Tiếng Mai đưa tôi về với hiện tại :

- Anh lại nghĩ đến cô nào đó phải không ?

Tôi nhìn Mai hẳn ánh mắt của tôi thiết tha vô cùng.
Tôi nói :

- Nhảm ! Làm gì có cô nào để mà nghĩ ? Nếu có chỉ nghĩ đến Mai thôi.

Mai cười :

- Anh chỉ được cái nịnh là giỏi.

Tôi tiếp :

- Dĩ nhiên ! Nịnh người yêu của mình đâu phải là một cái tội !

- Anh đừng giả vờ lái sang chuyện khác. Mai hỏi anh đang nghĩ gì vậy ?

- Anh đang nghĩ đến thân phận của anh. Nghĩ đến người đời. Nghĩ đến tình yêu thánh thiện của Mai.

- Mai đã bảo rồi. Tại sao anh cứ phải nghĩ đến nó vậy! ?

- Mai đừng cản anh khi tình yêu đã đến với anh thật bất ngờ, thật diệu vợi. Cho đến giờ phút này anh vẫn ngỡ rằng mình đang sống trong một giấc mơ. Anh chưa

tin lắm về sự hiện diện của Mai, người yêu của anh. Từ ngày ngã xuống, trở về trên đôi nạng gỗ, anh vẫn nghĩ thật khó mà tìm thấy một tình yêu chân thành của một người con gái không đến với anh bằng cái vỏ bề ngoài và địa vị trong xã hội. Anh muốn nói đến một tình yêu không vụ lợi, không tính toán. Anh bất mãn và luôn nhìn người đời bằng ánh mắt nghi ngờ. Có đôi lúc anh tưởng tượng anh có thể phát điên lên, hung hăng, đập phá tất cả bởi vì anh không thể chịu đựng thêm được nữa trước những tia nhìn hẹp hòi, ích kỷ của người đời, nhưng rồi... nghĩ đến lời nói của chị Loan, anh lại cúi đầu nhẫn nhục. Anh tha thứ cho tất cả người đời và tâm lòng anh lại rộng mở để đón nhận những tình thương gần gũi, xung quanh anh. Mặc dù diễn tiến của nó không tốt đẹp như lời chị Loan nói. Anh thắm thía nỗi cô đơn và anh mang nhiều mặc cảm đối với đời. Đời bất công quá. Anh khao khát một tình thương, một tình yêu chân thành ! ? Nhưng tất cả đã xa lánh anh, ghê tởm anh mặc dù anh không có tội. Anh chán nản và anh tin rằng ước mơ nhỏ bé tầm thường của anh không bao giờ thành sự thật. Bất mãn và hận thù dâng cao từ đó ! Cho đến ngày bóng dáng Mai đập vào đôi mắt anh, khuôn mặt Mai ăn sâu trong tiềm thức anh. Anh quên tất cả, quên cả thân phận nhỏ nhoi của mình để bắt đầu mơ ước, tin tưởng một tình yêu chân thành sẽ đến với anh. Và anh không ngờ niềm mơ ước mong manh đó đã thành sự thật. Mai

đã đến với anh để đập đổ tất cả những thành kiến bất công. Để đứng trước những tia nhìn dèm pha soi mói. Để坦然 trước những lời nói tầm thường, ghen ghét, hẹp hòi, ích kỷ. Tình yêu của Mai thật cao đẹp, thật hiếm có trong xã hội vô tâm lừa lọc này. Mai có quyền hãnh diện đón nhận những lời nói chân thành của anh bởi vì Mai có cả một tâm hồn tuyệt diệu, bởi vì Mai rất xứng đáng là « người ».

- Anh ! Thôi anh đừng nói nữa. Anh làm Mai sắp khóc rồi đó.

- Nếu khóc được Mai cứ khóc. Bởi vì giọt lệ của Mai là những giọt nước mắt thanh khiết, ngọt ngào.

- Anh lại đưa Mai lên nữa rồi.

- Đã sao ? Mai của anh là « nhất » mà !

Mai e thẹn cúi đầu, dáng dấp thơ ngây đó làm tình yêu trong tôi bùng cháy mãnh liệt. Tôi nài đùa với Mai:

- Anh « già » quá Mai nhỉ !

Mai vùng vằng, cử chỉ thật dễ thương :

- Anh đừng nói anh « già » nữa. Anh còn trẻ lắm. Tại anh có mặc cảm, anh cứ nghĩ là anh « già » đó chứ ! Hai mươi ba tuổi mà già cái gì ? Đối với Mai, Mai cũng đã từng nói rằng anh « nhất » rồi cơ mà.

119 | Chưa Tắt Nụ Cười

- Cám ơn Mai ! Tình yêu của Mai là mạch sống của anh. Anh yêu Mai nhiều lắm Mai biết không ?

- Anh nói dối !

- Làm gì để Mai tin bây giờ ?

- Anh bay bướm lắm. Anh nói cái gì Mai cũng chỉ tạm tin thôi. Chưa tin hẳn đâu.

- Thế thì chết anh rồi. Khi yêu người ta trở nên ích kỷ, ghen tuông, và đa nghi. Mai của anh thì đủ tất cả. Cám đoán đủ mọi điều. Và bất cứ một sơ hở nào của anh, Mai cũng có thể nghi được.

- Anh có tật không mà anh giật mình ?

- Không có tật nhưng nghe Mai hăm dọa hoài anh cũng đâm ra sợ.

- Anh mà sợ ai ?

- Có chứ ! Sợ một người.

Mai trợn tròn mắt hỏi :

- Ai ?

- Mai.

Mai cúi nhẹ vào tay tôi. Tôi nhìn Mai say đắm. Giây phút này, tôi muốn nói với Mai thật nhiều. Tôi muốn diễn tả bằng đủ mọi cách để Mai hiểu rằng tôi yêu Mai với tất cả chân thành. Tình yêu của tôi nồng thắm lắm, vĩ đại lắm. Vũ trụ này không có gì để mà so sánh được. Ngay cả những ngôn từ tình yêu cũng không còn để mà nói với Mai. Tôi muốn nói một tiếng gì đầm thắm hơn, rung động hơn và đẹp hơn tiếng « yêu » mà tôi đã nói với Mai. Nhưng nghĩ mãi tôi vẫn chưa tìm ra được tiếng nói tuyệt vời đó. Tôi chỉ còn biết nhìn Mai bằng những ánh mắt si mê tột đỉnh của một kẻ đang yêu.

Bỗng dưng tôi mỉm cười. Một nụ cười sung sướng khởi đầu cho nỗi hân hoan của riêng tôi. Tôi thấy, hiện tại không còn gì để mà mơ ước hơn, hạnh phúc hơn. Tôi cảm ơn Thượng Đế đã dun dủi cho tôi gặp được những tấm lòng cao đẹp, những yêu thương chân thành của Mai, chị Loan và Phương.

Phải chăng đó là phần thưởng cuối cùng Thượng Đế ban cho tôi ? Cho một tâm hồn xót xa chai đá không còn niềm tin để mà sống sót. Cho một tấm thân điêu tàn không còn hy vọng để mà vươn lên. Cho một kẻ cô đơn không còn tình yêu thương để mà nương dựa. Tôi không còn nước mắt để mà khóc. Khóc vì sung sướng như chưa bao giờ được sung sướng.

Tôi cầu xin cho tình yêu của mình đừng tan vỡ. Tôi tin tưởng con đường tình mà tôi và Mai đang đi rất đẹp. Tôi nhìn thấy cuối đường hạnh phúc có muôn ngàn đóa hoa chớm nở, có muôn triệu ánh hoa đăng chào đón chúng tôi. Tôi sẽ dìu Mai đi từng bước thật nhẹ nhàng trên thảm cỏ xanh tươi hạnh phúc. Tôi sẽ ôm Mai thật chặt trong vòng tay và tôi sẽ giữ Mai mãi mãi trong cuộc đời ! « Mai, anh yêu em ! Anh muốn nói em là tất cả của riêng anh ! ... »

- Lúc nào anh cũng có thể suy tư được !

Tôi vuốt tóc Mai :

- Nếu Mai biết rằng những giây phút suy tư đó, anh chỉ nghĩ về Mai thì Mai sẽ không nỡ trách anh.

Mai chớp mắt cảm động :

- Anh yêu Mai nhiều đến thế sao ?

- Tình yêu của anh dành cho Mai không có đơn vị để mà so sánh.

- Cảm ơn anh. Anh làm Mai cảm động quá.

- Mai ! Em hãy nhìn thẳng vào đôi mắt anh em sẽ thấy em ở trong đó. Hãy nhìn thẳng vào lồng ngực anh, em sẽ thấy hình ảnh em ngự trị muôn đời trong trái tim anh.

- Em thấy rồi. Em muốn ngủ vùi trong mắt anh.

- Anh cũng vậy. Anh muốn được chết thật nhẹ nhàng trong mắt em.

Cả hai chúng tôi nhìn nhau thật lâu như đang trao đổi một khối tình diệu vợi vĩnh cửu. Tôi không cần biết những gì đang diễn ra xung quanh mình. Tôi chỉ thấy khuôn mặt Mai thật sáng ngời, thật tuyệt diệu như tấm lòng rộng mở của Mai. Tôi vừa đón nhận một tình yêu ngọt ngào, thanh khiết. Hạnh phúc đã đến với tôi. Tôi khép hờ đôi mắt để tận hưởng những phút giây sung sướng nhất trong cuộc đời...

Tháng 6-1972

NGUYỄN SỸ NGUYỄN